

RICHELLE MEAD

SÉRIE **VĚK X**

ŠACHOVNICE BOHŮ

TRICHTERLEK MEAD

SÉRIE VĚKX

ŠACHOVNICE BOHŮ

2014

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE GAMEBOARD OF THE GODS,
vydaného nakladatelstvím Dutton, New York 2013,
přeložil Jan Netolička
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redaktorka: Hana Pernicová
Korektura: Milena Nečadová
Sazba písmem Adobe Garamond Pro: Dušan Žárský
Obálka: Emil Křížka
Vydání druhé, v elektronické podobě první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v dubnu 2014

ISBN 978-80-7303-983-7

PRO JAY

TAHLE KNIHA ČEKALA NA TEBE

V Římě byli nástrojem císaře, který s jejich pomocí zažehnával komploty a vzpoury a krutě potlačoval nepokoje. Byli tou nej-
přednější vojenskou jednotkou, císařovou první linií. Příležitost-
ně se ovšem mohli také stát jeho nejnebezpečnějším nepřítelem.

– Boris Rankov, *Pretoriánská garda*

Na svatební hostinu Pélea a Thetis byli pozváni všichni bohové
s výjimkou bohyně sváru Eris. Vztekla bohyně hodila mezi sla-
vící hosty jablko s nápisem „Té nejkrásnější“. Na jablko si činily
nárok Héra, Afrodita a Athéna. Zeus nehodlal nést břemeno od-
povědnosti za tak ožehavé rozhodnutí a poslal bohyně na horu
Idu, kde pásal svá stáda pohledný pastýř jménem Paris. Ten je
měl rozsoudit. Bohyně se Paridovi jedna po druhé zjevily a každá
se ho snažila získat na svou stranu. Héra mu slíbila bohatství
a moc, Athéna slávu a proslulost velkého válečníka a Afrodita
nejkrásnější ženu za manželku. Paris se rozhodl podat zlaté jablko
Afroditě, čímž si samozřejmě druhé dvě bohyně zneprátelil.

– Thomas Bulfinch, *Nejkrásnější antické báje*

KAPITOLA 1

VĚTŠINOU CHODÍ V ČERNÉ

Mae se potkávala se smrtí neustále. To skutečně nebyl problém.

Smrt na bojišti byla čistá a neexistoval sebemenší důvod rozjímat nad jejím významem. Zabít bylo prostě cílem a všichni ti lidé vlastně ani nebyli skuteční. Buď oni, nebo vy. A když bylo po všem, prostě jste se otočili a odešli.

Ale dnes? Dnes odejít nešlo. Dnes šla naopak smrti vstříc a to ji nekonečně děsilo. V poslední době už nebylo mnoho věcí, které by něco takového dokázaly.

Zhluboka se nadechla a opřela se tváří o zrcadlo v obývacím pokoji. Zavřela oči a vychutnávala si jeho uklidňující chlad. Znovu a znovu si v duchu opakovala vojenskou přísahu. Všechna ta známá slova jí postupně vracela klid: *Jsem vojákem Republiky. Nesloužím sobě, ale své vlasti. Jsem jejím nástrojem a ochotně položím život za větší slávu svého lidu. Jsem vojákem Republiky. Nesloužím sobě, ale své vlasti...*

Její mantru přerušilo zaklepání na dveře a Mae se prudce narovнала. Jediný další hluboký nádech stačil, aby se jí přestaly třást ruce a všechny emoce zmizely v zamčeném pokoji hluboko v podvědomí. Takhle ji nebudou moct ovlivňovat. Jsou bezbranné a ona volná. Pro jistotu si zkontrolovala tvář v zrcadle, ale ani ona sama by z ní nedokázala nic vyčíst. Byla bez výrazu. Prázdňá. Vše pod kontrolou.

Ve dveřích stáli Dag s Val, přesně jak čekala. Pozdravili ji nuceným úsměvem na hony vzdáleným od jinak přirozeně šťastných a veselých výrazů. Oba měli na sobě stejnou uniformu jako ona: černé sako se stojáčkem, černé kalhoty a černé vysoké boty. Všechno černé. Dokonce i knoflíky. Jedinou jinou barvu představoval šarlatově rudý odznak na límci, jako kapka krve. V očích obyčejných lidí se tahle slavnostní uniforma nelišila od té, kterou nosí pretoriáni do boje. Mae se však nedokázala zbavit dojmu, že tahle verze z luxusního materiálu je velmi chatrná. Připadala si v ní zranitelná, a tak se už necítila velmi dlouho. Skutečnost, že u sebe nemá zbraň, jí rovněž na jistotě moc nepřidala.

„Jdete mi dělat chůvy?“ zeptala se.

„Říká někdo něco takového?“ Dag se usmíval snad skoro pořád, i když dnes ráno ho zrazovaly oči. „Jsme kámoši a prostě jdeme spolu ven.“

„Ty to říkáš, jako bychom šli někam do baru,“ řekla Mae. Vrátila se k zrcadlu a začala si kontrolovat drdol, který jí dal tolik zabrat. Pak z něj se znechuceným výrazem vytáhla všechny sponky a začala ho rozčesávat.

Val se mezitím uvelebila na široké opěrce gauče, i za těchto okolností nonšalantně a líně jako kočka. „Co děláš?“

„Měla jsem to rozcuchané,“ řekla Mae.

„Netrčel ti z něho ani jeden vlas,“ oponovala Val.

Mae neodpověděla. V zrcadle viděla, jak si za ní její přátelé vyměnili ustarané pohledy. Jako by Val říkala: *Je to horší, než jsem myslela*. Dagův výraz jí odpovídal, že souhlasí, ale nemá tušení, co s tím. Lámání vazu, posilovna, soutěž v pojídání koblih, tam byl jako doma. Ale pomoci někomu tak, že si s ním bude povídat? To těžko.

Něco takového neměla v rejstříku ani Val. Ani jeden z nich vlastně nevěděl, co si s Mae počít, a ona jim to ani trochu neuleh-

čovala, protože nechtěla, aby jí jakkoli pomáhali. Chtěla, aby se k ní chovali jako vždycky – drsně, nenuceně. A ze všeho nejvíc chtěla, aby už měla dnešek za sebou a aby se její život vrátil do normálu.

„Kolikrát už sis ho dneska česala?“ Valin hlas zněl netypicky laskavě.

„Měla jsem ho blbě,“ řekla Mae místo odpovědi. Ve skutečnosti už drdol česala poosmé. Tahala si za vlasy tak silně, že měla kůži kolem kořínků zarudlou, přestože jí bolest velmi poslušně tlumil malý kovový implantát schovaný v paži. „Ale to ty fakt nepochopíš.“

Val ani Dag nikdy problémy s vlasy neměli. Dag si hlavu velmi pečlivě holil a Val je nosila nakrátko, protože tak vynikl její drobný obličej. *Taky bych se měla ostríhat*, pomyslela si Mae. Už o tom uvažovala snad stokrát, ale nikdy se k tomu nedokázala donutit.

„To je normální. Smutek je prostě jedna část toho, hmm, procesu.“ Dag si vzal zjevně na pomoc nějakou literaturu. „Klidně můžeš i brečet.“

„A proč bych to dělala?“ Mae si zatáhla za pramen vlasů tak silně, že sebou škubla.

„Protože to lidi dělají, když přijdou o někoho, koho měli rádi,“ řekla Val. „Jestli se neuvolníš, tak vybuchneš. A už to *nechej*. Máš to dobré.“

Mae dokončila účes tak, že stočila cop do dokonalého drdolu na temeni. Skutečně ho chtěla znovu rozpustit, když ji Val chytila za ruku. „Nech toho, Mae. Přijdeme pozdě.“

To bylo další špatné znamení. Val jí řekla jejím pravým jménem, a ne přezdívkou – Finko. Jinak ale musela Mae uznat, že její kamarádka má pravdu. Opravdu museli jít. Ještě poslední pohled do zrcadla a pak vyrazila jako první ze dveří a dál pod-

chodem na druhou stranu ulice. Tam nasedli na modrou trasu, která je odvezla na základnu, přičemž po cestě si vysloužili několik vyděšených pohledů od ostatních pasažérů. Mimo vojenská a federální centra se pretoriáni moc nepohybovali. A ještě méně obvyklé pak bylo vidět jich víc pohromadě. Všichni ve vlaku si od nich drželi odstup a nervózně se rozhlíželi ve strachu, jestli snad nemají čekat teroristický útok.

Nakonec dorazili na základnu s předstihem, ale do obřadní síně už proudila spousta dalších pretoriánů. Až tady Mae nakonec zaváhala a zastavila se před vchodem. Na den, jaký byl dnes, bylo jarní slunce snad až příliš jasné a veselé. Dag se jí dotkl na paži. „Dobrý?“

„Nemusíš tam chodit,“ řekla jí Val.

Mae zasalutovala vlajce nad hlavou a postavila se ke skeneru. „Jsem v pohodě.“

Sál byl plný židlí, na nichž se už mačkala spousta pretoriánů. Zpráva dorazila ani ne před týdnem a muselo dát pořádnou práci stáhnout tolik vojáků z misí ve všech možných koutech země. Někteří samozřejmě nebudou schopni dorazit. To s sebou prostě nese jejich práce. Avšak smrt pretoriána je něčím tak ohromným, že jejich nadřízení určitě udělali všechno, co bylo v jejich silách, aby z pohřbu měli velkolepou událost.

Třebaže tu nebyl oficiální zasedací pořádek, pretoriáni si automaticky sedali podle kohort. Val mávala na kohosi na druhé straně sálu. Několik šarlatových už zabralo místa uprostřed a drželo je ostatním. Val s Dagem vyrazili směrem k nim, ale Mae se znovu zastavila a obrátila pohled k přední části sálu.

Z těla nezůstalo nic, co by se dalo pohřbít, ale i tak tam stála rakev z tmavého leštěného dřeva. Pretoriánský černého. Z velké části ji halil pruh hedvábné indigové látky, přes kterou byla přeta-

žena vlajka RUNA. Po obou stranách stály koše gardenií, jejichž jemná krása kontrastovala s ostrými hranami rakve.

Bez ohledu na to, jestli půjdou Val s Dagem za ní, se Mae obrátila k uličce uprostřed sálu vedoucí přímo k rakvi. Cítila, jak se v ní nafukuje bublina emocí – směs smutku a paniky –, a zarputile se jí snažila znovu zmenšit. Narovнала ramena, nadmula hrud' a vydala se na neskutečně dlouhou cestu ke stupínku. Lidé jí ustupovali z cesty a ti, kteří si jí do této chvíle nevšimli, se s užaslymi pohledy zastavovali. Nevšimala si jich, stejně jako šepotu, který byl vzápětí slyšet odevšad. Dívala se přímo před sebe a v duchu si opakovala přísahu: *Jsem vojákem Republiky. Nesloužím sobě, ale své vlasti.* Tahle slova automaticky vyvolávala jiná, která před mnoha lety slyšela od matky: *Ostatní tě nezajímají, protože jsi lepší než oni. Oprosti se od všech pocitů, protože jestli je jiní lidi uvidí, budou je moct použít proti tobě.*

I ti, kdo stáli úplně vepředu, jí nyní udělali místo a odstoupili od rakve. Hovor kolem ní zcela utichl. Na tmavé dřevo byla těsně pod vlajkou připevněna zlatá plaketa. PORFIRIO ALDAYA, INDIGOVÁ KOHORTA. Pod jménem byla uvedena data jeho služby společně s latinským nápisem, který zřejmě říkal něco o cti a oddanosti. Mae přejela prsty po jméně a nasládlá vůně gardenií jako by na ni najednou dolehla jako deka. Svět se s ní zatočil a ona musela zavřít oči.

Porfirio je mrtvý. Zdálo se nemožné, že by někdo tak plný života a energie, zapálený do tolika věcí, mohl prostě jen tak odejít z tohoto světa. Mae se nedokázala ubránit myšlenkám na to, co se s ním stalo po smrti. Přestalo jeho vědomí existovat? Nebo je v nějakém ráji, jak o něm kážou náboženští fanatici?

„Uvědomuješ si, že jsi ho zabila ty?“

Mae otevřela oči, protože tenhle hlas znala, a pomalu se otočila. Před ní stála Drusilla Kaviová s rukama v bok a černýma

očima plným směsí zármutku a vzteku, která dokonale odrážela to, co Mae sama cítila. Kaviová byla o patnáct centimetrů menší a Mae nedělalo problém udržet si kamennou tvář i navzdory ztělesněnému vzteku, na který se dívala. Ostatní pretoriáni stojící kolem je bedlivě sledovali.

„Zabila jsi ho,“ opakovala Kaviová. Indigový odznak na jejím límci byl stejný, jaký nosil Porfirio. „Je to úplně to samé, jako bys tu bombu odpálila sama, ty zasraná kastářská děvko. Kdyby nebylo tebe, nikdy by tam nešel.“

Mae už slyšela horší nadávky a dávno se je naučila ignorovat. „Porfirio se rozhodoval sám za sebe. Nikdo ho nemohl k ničemu nutit.“ Odmítala se nechat vytočit a pokusila se ženu jednoduše obejít. *Bud' v klidu. Nad věcí.* „A promiň, musím ke své kohortě.“

„Nikam nepudeš!“ zaječela na ni Kaviová. Její hlas se rozlehl sálem a všichni, kdo až doteď o rozvíjejícím se dramatu nevěděli, se okamžitě připojili k ostatním divákům. Kaviová chytila Mae za paži. „Cítíš vůbec něco? Nebo ti to bylo úplně jedno, když umřel? Jak můžeš být tak studená?“

Mae jí paži vytrhla a zároveň ucítila první jiskřičky vzteku. „Opovaž se na mě ještě jednou sáhnout. A opovaž se ho urážet tím, že tady budeš tropit scény.“ Otočila se a zjistila, že Val s Dagem stojí kousek od ní, stejně jako hlouček dalších šarlatových. Za Kaviovou se pro změnu začínali shlukovat indigoví. Posily. Všichni měli napjatý a odhodlaný výraz, připraveni bránit jednu ze svých. Pretoriáni měli za sebou pozoruhodnou válečnou historii, ale vzájemná bitva na pohřbu zřejmě ještě v análech nebyla.

„Takhle dopadnou všichni, co je ošoustáš? Zabiješ je?“ Kaviová znovu chytila Mae za ruku a prudce ji otočila k sobě. „A říkala jsem ti, že nikam nepudeš! *Tys ho zabila!*“

„A já jsem ti říkala, že na mě nemáš sahat.“

V tu chvíli se to všechno utrhlo. Kaviové se povedlo nejen přervat otěže Maeina sebeovládání, ale zároveň také otevřít všechny skříňky, do kterých zamykala své pocity. Všechn zármutek, vztek, všechna vina..., všechny emoce, které Mae opatrně bali-la a ukládala od chvíle, kdy se dozvěděla o Porfiriově smrti, se nyní valily ven. Stavidla povolila a Kaviová stála uprostřed ko-ryta.

Pretoriáni byli rychlí a rovněž jejich reflexy se lišily od běž-ných vojáků. Byla to jejich základní vlastnost a vděčili za ni malé-mu implantátu. Když Mae vymrštila ruku, aby zasáhla Kaviovou do tváře, měla Kaviová její ránu alespoň zaregistrovat. Možná že neměla šanci se jí vyhnout, ale měla být alespoň schopna se na ni připravit. Z toho, jak vytřeštila oči, když odletěla do první řady židlí, bylo zjevné, že ji útok naprosto zaskočil.

Jakmile však dopadla na zem, probudily se i její reflexy. Prak-ticky vzápětí vyskočila na nohy, jenže Mae už byla u ní. Kavio-vá se ji několikrát pokusila zasáhnout, ale Mae se všem ranám vyhnula. Jediný úskok do strany, dokonalejší než všechny, kte-ré provedla v mládí při cvičení s dřevěným mečem, jí poskytl příležitost znovu Kaviovou odhodit. Ta dopadla na zem mno-hem méně ladně, než by se na pretoriánku slušelo. Obvykle byli všichni jako kočky, ale tentokrát měla Kaviová problém se vůbec postavit. Její reakce byly na poměry běžných lidí neuvěřitelně rychlé, ovšem na její standard jako by byly zpomalené. Když k ní Mae přiskočila a prudce ji kopl do břicha, neměla sebemenší šanci se bránit. Okamžitě následoval zásah do kolene. Mae usly-šela prasknutí a Kaviová padla s hlasitým výkřikem na zem.

Mae se dostala do bojového režimu tak rychle, že si téměř neuvědomovala, co dělá, kromě toho, že bojuje a snaží se udržet Kaviovou na zemi. Tělem jí proudily endorfiny a neurotransmi-tery a ona byla díky nim rychlejší a silnější – ale dneska jako by

jim ještě něco pomáhalo, podivná temnota ovlivňující její smysly. Jako by ji pobízela, aby ničila. Zahalila ji jako plášť. Cizí síla, co se jí tajně vkradla do těla a způsobila, že si nyní doslova vychutnávala násilí a bolest. Když si Mae tenhle nechtěný pocit uvědomila, na chvíli se jí zmocnila panika. *Ne, už ne.* Její vnitřní protest se však okamžitě ztratil v mlze zuřícího boje.

Kaviová se snažila ještě se chabě bránit, a dokonce se pokusila vstát, ale Mae ji přesnými ranami držela přimáčknutou k zemi. Jen mlhavě si uvědomovala, že její protivnice má tvář celou od krve a že zvuky kolem nich jsou stále hlasitější. Celou dobu myslela jen na jedinou věc: *Porfirio je mrtvý, Porfirio je mrtvý...*

Nevěděla, jak dlouho trvalo, než ji uchopily čísi silné paže a odtáhly ji o kus dozadu. Viděla rudě a tělem jí proudila hotová řeka adrenalinu vyvolávaného implantátem. A pak se svět pomalu a bolestivě začal znovu vracet do normálu. Ona podivná, zármutkem poháněná zloba vyprchala, a co bylo důležitější, také temná síla, která se na ni prve snesla, jako by znovu odlétla. Viděla, jak se do sálu ženou vojáci v běžných šedohnědých uniformách a s nimi vojenská policie. Žádný z nich se jí ovšem ani nedotkl. Místo toho ji chytili dva pretoriáni, protože nikdo jiný by ji v bojovém režimu nedokázal zpacifikovat.

„Klídek, Finko. Klídek.“ Mae si uvědomila, že jeden z těch, kdo ji drží, je Dag. „Vyhrála jsi. Už toho nech.“

Až teď se Mae odvážila podívat pod sebe na zem. Kaviová nebyla mrtvá, i když dýchala velmi přerývaně a oči měla oteklé tak, že zbývaly jen tenké čárky. Jednu nohu měla ohnutou v nepřirozeném úhlu a tvář celou od krve. Vypadalo to, že má zlomený i nos. Mae na ni s hrůzou hleděla, neschopna uvěřit tomu, co udělala. Rvačky mezi pretoriány byly častější, než byl kdo ochoten přiznat. Ve skupině lidí s takovými fyzickými schopnostmi, navíc zčásti ovládanými chemickými látkami, bylo těžké zabránit

ostrým střetům. Jenomže protivníci byli většinou velmi vyrovnaní. Nakonec jeden z nich vyhrál, ale jen velmi zřídka na tom byl poražený nějak zásadně hůř.

Ale tenhle souboj? Tohle nic nebylo. Kaviová jako by nebojovala. Ani jednou Mae neudeřila. Zatímco se Maein implantát snažil zpracovat nadbytečný adrenalin, ona se pokoušela najít nějaký smysl v tom, co se právě stalo. Pretoriáni, kteří ji drželi, nakonec usoudili, že už je natolik klidná, aby ji mohli předat nervózně čekajícím vojenským policistům. Mae se nebránila. Nechala se vyvést ven, ale předtím se ještě jednou nevěřícně podívala na Kaviovou.

Nechali ji v cele celý den, takže měla spoustu času si v duchu rozebrat, co se stalo. Prostě jí povolily nervy, jinak se to nedalo říct. Byla slabá a dovolila, aby ji ovládly emoce. Bylo ponižující si přiznat, že se vůbec do takového stavu dostala. Kaviové stačilo trochu ji popíchnout, aby se jí dostala pod jinak hroší kůži.

Jenže pod tu se dostalo mnohem víc než ostré narážky Kaviové. Když si Mae vzpomněla na onu temnou moc, která ji naplnila, pocítila chlad a zatočila se jí hlava. Byla si jistá, že tahle síla neměla nic společného s jejím implantátem ani s nahromaděným smutkem. *Děje se mi to čím dál častěji*, uvědomila si šokovaně. Celý svůj život se učila být pánem svého těla a představa, že by ji mohlo ovládat něco jiného, ničila vše, o co se snažila. Musela to být nějaká halucinace..., protože co jiného by to mohlo být? *Měla bych to někomu říct. Měla bych jít za doktorem.* Jenže tahle představa byla skoro stejně děsivá. Pretoriáni, kteří jednou šli k psychiatrovi, většinou nezůstali pretoriány dlouho. Nikdo nechtěl riskovat kombinaci psychické nestability s implantátem poskytující extrémní fyzickou sílu.

Zatímco Mae čekala celý den v cele, trápila ji ještě jedna myšlenka. Proč byla Kaviová tak pomalá? Nebo že by byla ona sama

tak rychlá? Ne, čím víc teď o tom přemýšlela, tím si byla jistější, že nebojovala nijak jinak než obvykle. Ano, cítila mnohem silnější emoce, ale to by nemělo mít takový vliv. Dokonce ani onen nával temné síly přece nemohl způsobit takový nepoměr.

Tak proč reagovala Kaviová tak pomalu?

Když si pro Mae přišla vojenská policie, stále ještě neznala odpověď. Odvedli ji do konferenční místnosti, kde za dlouhým stolem seděl generál Gan. Na sobě už měl běžnou vojenskou uniformu, celou šedou až na horní polovinu saka, která byla kaštanově hnědá. Tuhle část pokrývaly odznaky a vyznamenání definující jeho hodnost a na límci měl černý proužek jako důkaz skutečnosti, že kdysi rovněž býval pretoriánem. Ve vlasech měl mnohem víc šedin, než když ho viděla před lety poprvé, avšak pronikavý pohled a odhodlání zračící se v jeho očích se ani trochu nezměnily.

Mae se sevřel žaludek. Doufala, že ji bude soudit někdo jiný, snad některý z jeho mnoha podřízených. Nebála se ani tak jeho hodnosti jako spíš pomyslení, že ho zklamala. Téměř neznatelně kývl na policisty, kteří vzápětí odešli a zavřeli za sebou dveře. V dlouhé místnosti se rozhostilo ticho.

„Sedněte si,“ řekl Gan nakonec. Ukázal na židli asi v polovině stolu. Mae poslechla.

„Takže. Slyšel jsem, že dnes došlo k nějakému incidentu.“ Gan uměl dokonale zlehčit každou situaci.

Mae se mu dívala přímo do očí. Nikdy se nezbavovala odpovědnosti a nehodlala to udělat ani teď. „Neovládla jsem se, pane. Ráda přijmu jakýkoli trest, který uznáte za vhodný.“ *Budu suspendovaná, pomyslela si chladně. Určitě mě suspendují, pokud mě rovnou nevykopnou.*

Pokrčil rameny. „Byl to náročný den. Vaše emoce jsou pochopitelné, obzvláště ve světle toho, že jste přišla o přítele.“

Gan velmi dobře věděl, že Porfirio byl víc než přítel, a jeho soucit Mae vyváděl z míry stejně jako v případě Val a Daga. Právě teď by rozhodně dala přednost tomu, kdyby na ni generál řval, jak ostudné a nevhodné bylo její chování – protože jinak se to popsat nedalo. Rozhodla se, že mu to připomene, protože jeho úsudek byl nyní zjevně ovlivněn náklonností k ní.

„Můj přestupek byl nepřijatelný, pane. Je to neodpustitelné.“

To generálovi vyloudilo na ústech náznak úsměvu, třebaže ani trochu nezjemnil jeho ostře řezané rysy. „Už jsem viděl horší věci a taky za mnou byla asi polovina vaší kohorty. Přišli mi říct, jak se do vás Kaviová navážela. Asi nejneodbytnější byli Valeria Jardinová a Linus Dagson.“ Ano, tomu se dalo věřit. „To samozřejmě neznamená, že můžeme celou záležitost jen tak přejít. Incident budete mít v záznamech a budete suspendována z běžné služby.“

Suspendována z běžné služby. To čekala, ale i tak se to dalo jen velmi těžko skousnout.

„Nebojte se. Nehodláme vás zavřít ani posadit ke stolu.“ Pohrdavě si odfrkl. „Nedokážu si představit, že by kdokoli z vás měl dělat kancelářskou práci. Vlastně si ani nedokážu představit, že byste vydrželi delší čas sedět. A na něco takového by stejně bylo pretoriánů škoda, takže mám pro vás jiný úkol.“

„Cokoli řeknete, pane.“

Gan několikrát poklepal prsty o stůl, jako by byl na chvíli myšlenkami jinde. „Vlastně jsme právě zjistili, že potřebujeme zvláštního posla. Myslím, že by to pro vás mohla být dobrá příležitost... přizpůsobit se nové situaci. Ale kdyby to nebylo důležité, samozřejmě bychom to od vás nechtěli.“

„Jistě, pane.“ Výrazy „úkol“ a „posel“ ji ani v nejmenším neuklidňovaly, ale Mae alespoň doufala, že by ji mohli poslat do nějaké nestabilní oblasti. Nic jiného si vlastně nezaslouží a možná by si mohla v nějaké velkolepé bitvě napravit reputaci.

„Potřebuju, abyste jela do Panama City. Byla jste tam někdy?“ Mae trvalo několik vteřin, než se zmohla na odpověď. Panama City? Tam žádnou velkolepou bitvu čekat nemůže. RUNA s tímhle regionem neměla žádný konflikt. Vlastně se dokonce proslýchalo, že s jeho zástupci zahájila první opatrná obchodní jednání. Panama byla samozřejmě pořád ještě provinční město plné nekontrolovaného náboženství a ovládané spíše ozbrojenými gangstery a také plné bojů o moc mezi starou a novou aristokracií. Jenomže v porovnání s jinými místy byla skutečně velmi poklidná.

„Ne, pane. Nikdy jsem tam nebyla.“

„No, tak teď tam pojedete. Už jsem vám nechal poslat detaily mise. Přijďte ještě za mnou, jakmile si je projdete.“

„Jistě, pane.“ Pak na chvíli zaváhala. Ve světle toho, co se stalo, jí nepříslušelo se moc vyptávat. Její jediná šance teď byla poslušnost. Jakkoli se to však snažila před ostatními popírat, věděla, že je Ganovou oblíbenkyní. Asi by se mohla zeptat. „Pane..., jak je na tom pretoriánka Kaviová?“

„Je v pořádku – tedy v rámci možností. Chvíli si poleží v nemocnici a potom bude rovněž mimo službu. Zejména ta zlomená noha se vám hodně povedla.“

Mae sebou trhla a před očima jí přelétl obraz zkrvavené tváře. Zranit pretoriána je těžké. *A ještě těžší je nějakého zabít, ale Porfirio stejně umřel.* „To je mi líto, pane. Měla bych za ní zajít a omluvit se.“

Gan se zasmál. „To bych vám nedoporučoval. Myslím, že teď vás nějakou dobu nebude chtít vidět. Celkově bych se na vašem místě asi indigové kohortě vyhýbal.“ Bedlivě si Mae prohlížel a zkoumal ji očima člověka, který toho hodně ví. „Tak do toho. Další otázka.“

„Pane...“ Musela odvrátit zrak, nedokázala se mu dívat do očí. „Kaviová byla pomalá. Měla reagovat mnohem rychleji. Proč? Proč byla tak špatná? V čem byl problém?“

Gan si dal s odpovědí na čas a Mae se odvážila zvednout oči. „Možná neměla problém ona. Možná jste prostě tak dobrá.“

Mae věděla, že *je* dobrá, ale zároveň si byla jistá, že v tom muselo být něco víc. Ta myšlenka ji nepřestávala pronásledovat, ale oponovat generálovi bylo nepříjemné, takže to nechala být. Dovolil jí odejít, ale když byla skoro u dveří, napadla ji ještě poslední otázka. „Pane, bude mi jako součást trestu deaktivován implantát?“ Všeobecně se vědělo, že se to dělá, a to ji děsilo téměř stejně jako plná suspendace nebo nečinnost.

Gan se zatvářil překvapeně, což se nestávalo často. „Cože? Samozřejmě že ne. Těžko bych vás poslal do provinčního města bezbrannou. Stejně tak vám zůstane hodnost i titul. I když...“

Mae ztuhla. Nevěděla, co přijde, ale v jeho hlase bylo cosi, co se neslučovalo s jeho obvykle nenuceným chováním. Navíc to až doteď bylo všechno příliš snadné.

„Je to maličkost. Až do odvolání nebudete smět nosit preto-riánskou uniformu. Podstatou mise je, abyste neměla žádnou uniformu, ale pokud by to náhodou okolnosti vyžadovaly, budete si muset vzít šedou.“

Měl pravdu. Byla to prkotina, ale jeho slova zasáhla Mae stejnou silou, jako by ji odsoudil do vězení. *Žádná černá*. Až do této chvíle si neuvědomovala, jak velkou roli hraje uniforma v tom, kým ve skutečnosti je. Součástí jejího já byl i implantát a titul, ale černá jí propůjčovala moc sama o sobě. Odlišovala ji od ostatních, kteří té barvy nebyli hodni. Podívala se na černou slavnostní uniformu, kterou ještě ráno tolik opovrhovala. Nyní by dala cokoli, aby si mohla nechat alespoň tuhle. *Jak dlouho budu muset bez ní být?*

Gan naklonil hlavu na stranu a překvapeně se na ni podíval.
„Předpokládám, že s tím nemáte problém?“

„Ne, pane. Jistěže ne.“ Polkla. Žádná černá. „Jsem vojákem Republiky.“

ŽEBRÁK U DVEŘÍ

Havrani ji spatřili o chvilku dřív než Justin. Na to, že byli jen výplodem jeho fantazie, byli pozoruhodně všímaví.

Kočka, řekl Horatio. Ten uměl říkat věci bez příkras.

Většinou chodí v černé, dodal Magnus. Jeho komentáře bývaly poněkud tajuplnější. Justinovi připomínal jednoho chlápka z vysoké, který byl snad celé čtyři roky v kuse sjetý. Jakýmsi způsobem se mu ale podařilo dostudovat s červeným diplomem.

I když byl Horatio jen otravným ptákem v Justinově hlavě, měl pravdu. Tahle ženská byla kus a byl malý zázrak, že na ni v tuhle chvíli nezírali úplně všichni, co na party byli. Zastavila se ve vchodu a pohledem zkoumala přeplněnou místnost. Justin usoudil, že tu musí mít s někým schůzku. Nebo možná jenom hledá bar. Měl už třetí drink a nebyl si jistý, jestli mu to dneska večer bude stačit. Tohle byla šestá akce v šesti dnech a začínalo ho unavovat se pořád usmívat.

Žena udělala pár kroků a stále se snažila proniknout pohledem oblak cigaretového kouře. Na jejích pohybech bylo cosi, co nedokázal popsat. Byly ladné, ale ne jako pohyby tanečnice. Její krok byl až příliš rozhodný a hlavu držela nahoře způsobem, který vypovídal o sebevědomí a snad i jakési nadřazenosti. Možná nějaká sportovkyně? Ani to mu nepřipadalo to pravé, i když vyloučit to nemohl.

Její vlasy jsou jako sluneční paprsky uprostřed zimy, řekl Magnus a jeho šepot zněl v Justinově hlavě skoro zamilovaně. Nebylo to ale špatné přirovnání. Nebyly úplně zlaté ani platinové. Měla je upravené kouzelně staromódním způsobem, stažené dozadu a na zátylku jednou přehnuté. Celé to působilo nesmírně stylově a navíc tak odhalovala štíhlý krk, který se Justinovi líbil ze všeho nejvíc.

„Justine!“

Hřmotný hlas volající jeho jméno byl jediným varováním předtím, než ho do zad plácla silná ruka s takovou razancí, že drcnul do hracího stolku před sebou a trochu rozlil pití, které držel v ruce. S posledním pohledem na cizí blondýnu nasadil úsměv, který se od něj čekal, a obrátil pozornost zpátky ke hře.

„Tak sázíš, nebo ne?“ Cristobal Martinez, jejich dnešní hostitel a – což bylo podstatnější – Justinův sponzor, na něj hleděl se zářivým úsměvem. Doslova. Bělost jeho zubů byla výsledkem nové UV metody ošetření. Tady v Panamě měli lidé sklony k extrémům. „Ještě nějaké prachy máš, teda zatím.“ Tón jeho hlasu naznačoval, že si uvědomuje, jak tahle noc skončí.

„Jasně, jasně.“ Justin poslal po stole sázku a pak se otočil zpátky ke dveřím. Plavovlasá žena už tam nebyla.

U baru, řekl Horatio.

Byla tam a právě si brala drink z automatu. Justin sáhl Cristobalovi na paži a kývl směrem k ní. „Víš, kdo to je?“

Cristobal se otočil a poněkud se zamračil. Polovinu tváře měl schovanou za tetováním v podobě plamenů, znakem svého gangu. „V životě jsem ji neviděl. Ale takové nezvané hosty si nechám líbit.“ Ještě chvíli si ji prohlížel, ale pak zvítězilo jeho nestálé já a ztratil zájem. Kdosi hodil sedmičku a Cristobal byl rázem s vítězoslavným výkřikem zpátky u kostek.

„Nevím, kdo to je, ale musí to být vojanda,“ řekl Huan, který stál vedle Justina z druhé strany.

Justin se nad tím zamyslel. „Tahle? Ne. Ani náhodou.“

„Musíš být voják, abys to poznal. Stačí se podívat, jak stojí.“ Huan se na ni ještě jednou zkoumavě podíval a pak se i on vrátil ke hře. „A navíc je jedna z nás,“ dodal. „EA nebo RUNA.“ On sám byl z EA-Eastern Alliance, což bylo místo, kam by Justin okamžitě zamířil, kdyby mohl. Bohužel, Východní aliance respektovala politiku své sesterské země vůči exulantům.

„A to jsi zjistil jak?“

„Podle oblečení. Sázej.“

Justin poslušně položil na stůl další peníze a zamyslel se nad tím, co Huan řekl. Něco na tom bylo. Ta žena měla na sobě šaty ze světle fialového krepdešinu, přírodního hedvábí, bez rukávů a bez výstřihu.

Copak dneska ještě někdo ví, co to je krepdešín? zeptal se Horatio.

Kdysi dávno jsem se to musel učit, odpověděl Justin.

Šaty ji dokonale obepínaly a končily těsně nad koleny. Pro Justina byly svůdné, ale elegantní – a na místní poměry naprosto nudné. Panamská móda dávala přednost křiklavým barvám, přehnaným doplňkům a hlavně výstřihům, které ukazovaly velkou část těla a zároveň nedostatek vkusu.

Moc nóbl. Ta nebude odtud, řekl souhlasně Magnus. Alespoň že on souhlasil s Justinovou analýzou. *Skutečná žena mezi ženami. Nevidíš hvězdy a květiny?*

Hvězdy a květiny. Tahle slova už Justin dlouho neslyšel – a nebyl si jistý, jestli je připraven je slyšet. Ze zamýšlení ho vytrhlo Huanovo štouchnutí. „Házíš.“

Justin hodil a vysloužil si několik zklamaných povzdechů, když se na kostce objevila trojka. Dal sbohem vsazenému obnosu

a pokusil se znovu pohledem najít onu ženu. Ta ovšem zmizela.

„Proč to vlastně hraješ?“ zeptal se ho Huan. „Vždycky prohrajíš. Uvědomuješ si, že kdybys sedl k pokerovému stolu, máš za chvílku majlant?“

Justin si to uvědomoval. Cristobal se ho často ptal na totéž, ale Justin ani jednomu z nich nedokázal vysvětlit, jak ho přitahuje náhoda. Až příliš velkou část života strávil tím, že četl lidem ve tvářích a hádal z jejich chování. Už měl dost pozorování a dedukce. Občas prostě potřeboval, aby o jeho budoucnosti rozhodlo prosté hození kostkou.

Huanovi ale jednoduše odpověděl: „To by bylo moc jednoduché.“

Huan se zasmál a zavrtěl hlavou. Byl to pohodář a Justinovi se to líbilo. Stejně jako se mu líbilo, že je z EA. Měl stejně smíšený původ jako on, i když Huanovy rysy měly blíž k asijským předkům než k indoevropským. V RUNA měli pro takovou směsku hovorový výraz plebejec a Justinovi to připomínalo domov, stejně jako skutečnost, že Huan je zřejmě jediný civilizovaný člověk v téhle místnosti. Jejich přátelství bylo z velké části založeno na vzájemných diskuzích na téma, jak je to v Panamě na pytel. Rozdíl mezi nimi byl ten, že až tady Huan dokončí práci velvyslance, může se vrátit, zatímco Justin tu musel trčet.

„Cristobale, tady seš!“

Mezi Justina a Cristobala se vmáčkla jakási žena. Když si Justin všiml, jakým způsobem se na Cristobala usmívá, musel se ovládnout, aby sebou neškubl. Vlastně se spíš pokoušela o úsměv, protože měla co dělat, aby překonala účinek mnoha injekcí na vyhlazení vrásek. Purpurové oční stíny měla vytažené až k obočí a lesklé zlaté šaty, která měla na sobě, byly o číslo menší, než by její kypré tvary potřebovaly.

„Musela jsem ti přijít říct, jaká je to skvělá akce,“ prohlásila nadšeně a svůdně se k mohutnému muži přitiskla.

„Tohle?“ Cristobal se pokusil o skromný výraz, ale zcela zásadně selhal. „To je jenom takové malé přátelské setkání. Spíš posezení s pár přáteli.“

Justin poznal, že mu dává prostor, aby se připojil k jejím lichotkám. „Nekecej. Tohle je rozhodně tvoje nejlepší party. Nechápu, jak to děláš. Třeba ta kapela. Takovou jsem v životě neslyšel.“

To byla pravda. Cristobal sem dotáhl nějakou místní oblíbenou skupinu, která se rozhodla být slavná tím, že si na jeviště brala hady a dělala s nimi různé nesmysly. Vzhledem k tomu, jak byli plazi líní, nebylo to zřejmě moc těžké. Asi je už dávno zabila ta děsná hudba. Jenomže zrovna teď tuhle kapelu všichni zbožňovali, takže ji tu Cristobal prostě musel mít. Justin by si ale nejradši zacpal uši.

Cristobal se zasmál. „Schovej si to svoje charisma pro někoho jiného. Na mě teda nefunguje.“

Ale fungovalo. Dokud se Justin usmíval a ukazoval se na jeho akcích, byl Cristobal ochoten platit. Ještě stále tu bylo dost lidí okouzlených představou záhadného Gemmana poslaného do exilu, takže Justinovo postavení bylo neochvějné. Zároveň se nedokázal zbavit dojmu, že i on jednou začne Cristobala nudit a že si jeho sponzor najde nějakou jinou zvláštnůstku, kterou se bude chlubit. Lechtat ego svého patrona se tím pádem zdálo být tou nejlepší pojistkou.

Žena se obrátila k Justinovi a vytřeštila oči způsobem, který její kráse ani trochu nepomohl. Jeho přízvuk ji zcela odzbrojil. „To je ten tvůj Gemman? Ještě nikdy jsem žádného nepotkala.“

„Justine, tohle roztomilé stvoření je Ana Santiagová,“ řekl Cristobal. „Její manžel je můj velký přítel a kamarád.“

„Měl by ses stydět,“ řekl mu Justin a zároveň ženě potřásl rukou. „Slovo roztomilé na popis této ženy rozhodně nestačí.“

I tohle byla pravda, i když ne způsobem, jakým to Ana pochopila.

Cristobal se tomu „komplimentu“ lomozně zasmál a natáhl se kolem ní, aby znovu plácl Justina do zad. Tentokrát na to byl Justin aspoň připravený.

„Hele, bacha. Je vdaná.“ Cristobal na Anu mrkl. „No, vy dva si tu můžete povídat, ale bacha. Ten chlap umí dělat problémy.“ Sebral svou výhru a odešel si najít jiné rozptýlení.

Ana několikrát mrkla řasami, které zdobily barevné kamínky. Něco takového bylo výstřední i na odporný místní standard. Když byla na téhle party, patřila skoro stoprocentně ke zbohatlíkům. A jestli byl její manžel Cristobalův „kamarád“, zřejmě se dostal k penězům nějakým pochybným způsobem. V drsném světě Panama City lidé stoupali na společenském žebříčku za jakoukoli cenu. Z Any číselo cosi, co vypovídalo o skutečnosti, že vyrostla v nejnižších vrstvách a teď se to snaží zamaskovat.

Když Cristobal odešel, přesunula se blíž k Justinovi. Toho začínala od úsměvu pomalu bolet pusa, ale věděl, že bavit Cristobalovy hosty je jeho povinností. „Cristobal to ani nemusel říkat, že umíte dělat problémy,“ řekla koketně. „Hned jak jsem vás uviděla, řekl mi to můj vnitřní hlas.“

Justin ožil. „Vy slyšíte hlasy?“

Zatvářila se překvapeně. „Nemyslím doslova. To bych asi musela být blázen, ne?“

„To jo,“ řekl Justin prostě. „Jasně.“

Ana se znovu pokusila usmát a znovu jí to zjevně dělalo velké potíže. „Sem moc Gemmanů nejezdí.“

„O hodně přichází. Jejich ženy těm místním nesahají ani po kotníky.“ Justin do sebe obrátil zbytek drinku a otráveně se podíval do prázdné sklenice.

Zahihňala se způsobem zcela neodpovídajícím ženě jejího věku. „Jste sladký. A milý, přesně jak říkala Blanca.“

Justin téměř neudržel úsměv. Téměř. „Blanca Jessupová?“ zeptal se opatrně.

Ana přikývla. „To je moje dobrá kamarádka. Hodně mi toho o vás řekla.“

Super. Poslední Justinovo setkání s Blancou poznamenal mimo jiné špatný úsudek, a co hůř – tequila. Rozhodně to nebyl jeden z jeho světlejších okamžiků. Blanca sice naštěstí nebyla vdaná, ale její bratři i tak zaujali až maniakálně ochrannou pózu, která byla v horních vrstvách mezi zbohatlíky tak častá a občas dokonce skončila násilím. Justin uvažoval, co přesně znamená výraz „hodně“ a jestli Ana čeká, že se jí dostane podobného zážitku. Na něco takového ale na celé téhle party nebylo dost alkoholu.

Odkašlal si a pokusil se změnit téma hovoru. „Tohle je Huan Korokov. Je z EA.“

Huan nevypadal zle a Justin doufal, že by mohla přesunout svůj zájem směrem k němu. Takové štěstí bohužel neměl. Letmo na Huana pohlédla a na půl pusy slušně pozdravila, ale vzápětí se obrátila zpátky k Justinovi. Ten koutkem oka viděl, jak se Huan snaží nesmát. Tohle musel být vrcholný okamžik jeho výletu.

Opřela se o stůl a předklonila, takže její výstřih dostal pomoc, kterou ani v nejmenším nepotřeboval. „Blanca říkala, že jste něco jako lovec čarodějnic?“

Takové věci tady slýchal poměrně často. Někdy mu taky říkali „kladivo na kněze“. „Nic tak zajímavého bohužel nedělám. Prošetřoval jsem pro vládu různé náboženské skupiny. Mým úkolem bylo zjistit, jestli nejsou nebezpečné.“

„Copak si RUNA nemyslí, že všechna náboženství jsou nebezpečná?“ zeptala se.

Ale – možná není až tak přízemní, jak vypadá, řekl Horatio.

Kdybys mi k něčemu byl, tak by ses tu teď objevil vedle mě a donesl bys mi panáka, řekl mu Justin.

Table ti určitě ráda panáka nalije sama, u tebe doma, řekl Magnus předstírající snahu pomoci.

Justin znovu vsadil a všiml si, že se jeho kupka povážlivě zmenšuje. „Je to trochu složitější. Znáte gemmanskou ústavu?“ Samozřejmě, že ji nezná. „Víra ve fiktivní bytosti je hrozbou společnosti jako takové a pro dobro všech občanů musí být monitorována a kontrolována.“ Tohle by mohl odříkávat ze spaní.

Skoro bych ti věřil, řekl Horatio.

„Strašně ráda bych o tom věděla víc,“ cukrovala Ana. Zároveň se k Justinovi posunula ještě blíže. „Co kdybychom se přesunuli někam, kde není tak hlučno?“

To bys mě musela nejdřív zabít, pomyslel si Justin. Naštěstí se ho Huan rozhodl zachránit.

„Justin o své minulosti nerad mluví,“ řekl a zatvářil se tak dokonale tragicky, že by za to měl dostat Oscara. „Má spoustu bolestivých vzpomínek. Justine, asi bys jí měl říct, proč jsi vlastně odešel.“

Několik hráčů okolo zvedlo hlavu. Cristobalův ochočený Gemman zde byl stále zajímavým tématem, stejně jako tajemný důvod jeho exilu.

Justin se podíval stranou a nasadil zmučený výraz, který při vyprávění tohoto příběhu postupem času přivedl k dokonalosti. „Já nevím. Je hrozně těžké o tom mluvit... a kromě toho vás nechci zatěžovat nějakými osobními dramaty.“

„Jsem přesvědčený, že to seňoře Santiagové nebude vadit. Mám dojem, že bude nadšená posluchačka.“ Huan hrál vedlejší roli výborně. Možná by ho Justin mohl do tohohle kusu obsazovat častěji.

„To se spolehněte,“ řekla a dychtivě přikývla.

„Je to na vás vidět.“ Justin se na ni krátce usmál. „Máte to v očích. Takovou tu laskavost a schopnost chápat ostatní... Vychází vám to přímo z duše.“ Huan si odkašlal a musel se otočit.

„To mi říkají všichni,“ odpověděla Ana a znovu se posunula blíž. „A teď už mi, prosím, řekněte, co se stalo.“

Justin se zhluboka nadechl. „Vlastně není moc co říkat. Prostě... objevila se jedna dívka...“

„Myslela jsem si to.“ Ana mu stiskla ruku. Byla zpocená. „Hned jak jsem vás uviděla, tak mě napadlo: Tenhle chlap musí být beznadějný romantik.“

„To mi říkají všichni,“ odpověděl jejími slovy.

Říct tohle s vážnou tváří... Tak teď jsi na mě opravdu udělal dojem, poznamenal Horatio.

Zmlkni, řekl mu Justin.

„No prostě, byla to láska na první pohled. Jsem si jistý, že jste to s manželem měli úplně stejně.“

Ana se zatvářila tak, aby bylo zřejmé, že nemůže být dál od pravdy. „Jak se jmenovala?“

„Phoebe,“ odpověděl okamžitě.

„Myslel jsem, že se jmenovala Pamela,“ skočil mu do řeči Huan.

Justin se na něj výhružně podíval. „*Phoebe*. Nikdy jsem s nikým jiným necítil takové souznění. Jako bychom byli jeden pro druhého stvoření, ve všech ohledech dokonalý pár. Každý okamžik s ní byl jako krásný sen. Věděl jsem, že spolu musíme být do konce života, takže jsem ji jednou při západu slunce na pláži požádal o ruku. Na obloze létaly holubice. Ještě dnes vidím, jak se jí v očích lesklo zapadající slunce, když řekla ano.“

„A co se stalo pak?“ zeptala se Ana téměř bez dechu.

Povzdechl si a znovu sklopil zrak k zemi s vědomím, že ho poslouchá dobrá polovina stolu. „Klasika. Začali jsme plánovat svatbu. Mělo to být na nádherném místě, všude plno zeleně, květin a motýlů. Svatební písně nám měl zpívat dětský sbor s cellistou.“

„A nezapomeň na toho koně,“ řekl Huan. „Pamela měla přijet na koni.“

„Phoebe měla přijet na koni,“ opravil ho Justin.

„Na bílém?“ zeptala se Ana.

„Samozřejmě.“ Pokaždé když ten příběh vyprávěl, barvu koně schválně vynechal, ale ženy vždy tipovaly bílou. „Všechno bylo dokonalé. A pak jsme pár dnů před obřadem museli na test kompatibility. Víte, co to je?“

„Na to musí všichni, co se chtějí vzít,“ odpověděla bez váhání.

To sice nebyla úplně pravda, alespoň teď už ne, ale lidé z provincií tomu často věřili. Byla v tom spousta tajemna a prostoru pro romantické zvraty. To tady milovali.

„Prostě zjistili, že se k sobě nehodíme – teda ne podle jejich měřítek.“

Ana se zajíkla. „Takže jste se nemohli vzít.“

„Ale mohli, jen bychom byli... potrestáni.“ Schválně použil tak neurčitý výraz, aby si její představivost domyslela víc, než by on sám dokázal popsat. „Nám to samozřejmě bylo jedno. Prostě jsme dál chystali svatbu a naplánovali si, že hned potom odjedeme ze země, aby na nás nemohli. Jenomže pak přišel svatební den... a ona nepřišla.“

„Oni... oni ji chytili?“

Zavrtěl hlavou. „Něco horšího. Jednoduše vycouvala. Prostě se bála toho, co by mohlo přijít. Neměla odvahu se mnou být. A tak... nemohl jsem zůstat v zemi, která nás rozdělila. Moc to bolelo. Musel jsem pryč.“

Ana měla v očích slzy. Stiskla mu ruku ještě silněji. „Chudáčku.“ Justin jen doufal, že se ho později nebude snažit „utěšovat“. Někdy se to po tomhle příběhu stávalo. Někdy to byl vlastně cíl, ovšem rozhodně ne v tomhle případě. „Vůbec si nedokážu představit, čím jste si musel projít.“

„Zní to neskutečně, že?“ zeptal se Huan. „Taky mi připadá šílené, že by někdo mohl takovou tragédii ustát. Jsi na nule.“

Justin se podíval na stůl. Jeho kupka byla pryč. „Do prdele.“ Zatímco vykládal, přestal dávat pozor. Jeho týdenní kapesné bylo v čudu.

Huan zavrtěl hlavou v předstíraném soucitu. „Jedna tragédie za druhou, co?“

„Nechtěl jsi už teď někdy jet domů?“ zeptal se Justin uštěpačně.

„Chtěl jsem jet dneska večer.“ Huan vítězoslavně mávl rukou a nahrnul si právě získanou výhru k sobě na jednu velkou hromadu. „Vlastně bych už měl vyrazit. Pilot už na mě asi čeká.“

Tahle zpráva zasáhla Justina víc, než by asi měla. Současná diplomatická jednání tu Huana tentokrát zdržela mnohem déle, než bylo obvyklé. Justin si na přítelovu přítomnost zvykl a najednou měl pocit, jako by se měl propadnout do temnoty.

„Hej!“

Anin vzteklý výkřik ho vytrhl ze sebelítostivého zamyšlení. Procházející skupinka mužů vrazila do servírky, která pro změnu strčila do Any. Na druhou stranu musela mít dívka skvělý smysl pro rovnováhu, protože se jí podařilo udržet táč s drinky, aniž by jediný rozlila. Ana ale něco takového nečekala, takže teď spíše z leknutí na servírku upřela nenávistný pohled.

„Dívej se, kam lezeš, ty krávo. Zkus mě polít, a já se postarám, aby tě Cristobal takhle vykopl na ulici.“ Ana se pokusila pro efekt lusknout prsty, ovšem podařilo se jí to až napodruhé. „Dej

si bacha, abys neskončila v té díře, ze které jsi přišla, a nemusela ojíždět pana domácího, protože nebudeš mít na nájem.“

Klasika, řekl Horatio.

Justin tu servírku znal. Po čtyřech letech znal každého, kdo pro Cristobala pracoval. Jmenovala se Sara a byla o polovinu menší než Ana a taky o polovinu mladší. Sara nebyla hloupá a měla i pěknou tvářičku a v moři žen jako Ana Santiagová byla rozhodně někým, koho by rád poznal lépe. Sara byla ovšem dost chytrá na to, aby se nezapletla s kýmkoli z šéfových přátel, a velmi zřetelně dávala najevo, že jejím jediným důvodem, proč se otravovat s ožralými gangstery a rádoby honorací, je nakrmit dvě malé děti, které má doma. To Justin respektoval. Něco na ní mu okouzlujícím a zároveň bolestivým způsobem připomínalo jeho sestru.

I nyní měla Sara dost rozumu, než aby Aně oponovala. Pokorně její výtku přijala, ještě se tiše omluvila a vzápětí položila drinky na stůl. Justin jí podal jeden z Huanových větších žetonů jako dýško, čímž si vysloužil děkovné přikývnutí.

Ana se za odcházející servírkou vítězoslavně podívala, zjevně velmi hrdá na svou schopnost setřít někoho, kdo už tak byl na společenském žebříčku výrazně pod ní. „Chápu, že Cristobal chce mít kolem sebe povolné holky, ale netuším, jak vydrží snášet tu jejich neschopnost. Má štěstí, že mi nezničila šaty. Jsou dovezené z RUNA.“ To bylo mířeno na Justina, jako by to na něj mělo udělat dojem. „Ale to taková socka nemůže chápat.“

„Socka? Pocházíte ze stejného místa,“ řekl Justin. Mluvil tiše, ale tohle slyšeli úplně všichni u stolu.

Ana vytřeštila oči. „Já bydlím na západním pobřeží.“

Huan varovně zamručel, ale v Justinovi se právě cosi zlomilo. Měl tohohle místa plné zuby. Unavovaly ho hry, unavovaly ho ženy jako Ana, unavovalo ho tancovat, jak Cristobal píská.

Havrani často mluvili o tom, že na něho čeká něco velkolepého a nadpozemského, ale Justin právě teď svou budoucnost nijak růžově neviděl. Odsud se už nedostane, a to ho štvalo. A štvalo ho to ještě víc, protože Huan odjíždí.

„Ale vyrostla jste v San Garcia,“ řekl Justin Aně. Když začala nesouhlasně kroutit hlavou, pospíšil si s vysvětlením: „Je to poznat podle toho, jak vyslovujete S, třeba když říkáte ‚socka‘. Ani všechny prachy nebo moc nad světem nedokážou změnit, odkud ve skutečnosti jste, a snažit se to zamaskovat hromadami falešných šperků taky nebude ono.“

Ana zrudla. „Všechny jsou právě!“

„Jasně. I odsud je poznat, že jsou na pár místech matné, takže měď. A ty šaty taky nejsou z RUNA – teda pokud jste je nekoupila ve výprodeji kostýmů po slavnostech Feriae. Ta látka je nějaký hořlavý odpad z Guatemaly. Víím to, protože jsem ji viděl v tom obchodě na Flores Street. Kde myslíte, že kupuju já ty svoje imitace?“ Justin se odmlčel, aby se napil, a pak si uvědomil, že nemá čeho. „Můžete se našlechtit, jak chcete, ale ty šaty jsou prostě stejné jako vy: staromódní, laciné a snaží se vypadat, že jsou něco víc.“

Celý stůl kolektivně zatajil dech a pak Ana se vzteklým výrazem mrštila po Justinovi sklenici s vínem, které mu na košili zanechalo krvavě rudou skvrnu. „Asi byste si měl koupit další lacinou imitaci.“ Následně se otočila a rázným krokem zamířila zřejmě přímo ke Cristobalovi – aspoň přesně to si Justin pomyslel.

Huan ho chytil za paži a odvedl ho od stolu. „Tak jo. Jdem na jednu, ty naše malá missko.“

„Nekouříš,“ řekl Justin, ale nechal se vést.

„Zakouřit si potřebuješ ty. Na.“ Huan si sundal sako a podal ho Justinovi. „Jinak si budou všichni myslet, že tě někdo po-

střelil. Teda pokud nechceš dělat mrtvého, až si tě najde její manžel.“

Huan musel na party přijít přímo z nějaké pracovní schůzky, protože měl jedno ze svých oficiálních sak, která nosil na diplomatická jednání. Bylo dvouřadé, barvy námořnické modři s vyšitou vlajkou EA na kapse a několika nášivkami na klopě, které označovaly jeho postavení a hodnost. Justin si v něm připadal divně, ale ne tak divně jako v košili polité červeným vínem.

„Dostanu se v něm z téhle díry?“ zeptal se smutně.

Huan se na něj místo odpovědi soucitně usmál a otevřel mu dveře vedoucí do zadní uličky. Vzduch venku byl v porovnání se zakouřenou a vydýchanou místností osvěžující i navzdory horku a vysoké vlhkosti. Všude kolem bylo slyšet bzučení nočního hmyzu a nad hlavami se jim honily mraky. Justin měl dojem, že v dálce zaslechl hrom, a stromy na druhé straně ulice se začínaly ohýbat. Bouřky tady přicházely rychle a zběsile.

Justin zaúpěl: „Zajímalo by mě, proč to všechno ještě snáším.“

„Protože tě tu Cristobal nechává žít jako krále,“ řekl Huan a kamarádsky ho plácl po zádech. „Teda když zrovna neurážíš jeho hosty.“

„Radši bych žil jako žebrák před dveřmi RUNA než jako král v téhle díře,“ odpověděl Justin.

„Jestli ti to udělá dobře, ta tvoje historka se ti dneska moc povedla. Jedno z tvých nejlepších představení – i když mám pocit, že pokaždé, když ji říkáš, dláždíš si cestu do pekla.“

„Já na peklo nevěřím, takže to je v pohodě.“

Kolem nich se rozhostilo ticho a Huan řekl další slova velmi vážavě. „Byl jsem v tvém rajónu.“ Ve tváři měl téměř soucitný výraz. Věděl, jak tyhle rozhovory Justina mučí..., ale zároveň věděl, jak po nich Justin dychtí. „Měl jsem schůzku ve Vancouveru.“

Justin prudce zvedl hlavu. Vancouver! Už jenom to jméno bylo plné moci. „Jaké... jaké to tam bylo?“

„Stejně jako vždycky. Nádherné a dokonalé. Je to perla, nejkrásnější na světě.“

„Je to perla,“ opakoval Justin. Pozvedl dosud nezapálenou cigaretu, jako by si chtěl připít. Znovu cítil, jak ho svírá na hrudi, cítil touhu jako pokaždé, když někdo mluvil o RUNA. Tuhle bolest nedokázalo zahnat ani všechno to pití a drogy v Panama City.

„Promiň,“ řekl Huan.

„Tak to prostě je. A už je to dávno.“

Huanovi se do tváře vrátil náznak úsměvu. „Asi mi nikdy neřekneš, proč jsi fakt odešel, že?“

„Nééé. Protože vím, jak moc se ti líbí ta verze s Penelope. Nechci ti ji zkazit.“

„Myslel jsem, že to byla Phoebe. Nebo Pamela.“

Justin mávl rukou. „To je jedno. Stejně je to bezpáteří kráva.“

„Správně. Bez ní je ti líp.“

„Přesně.“

Huan se zasmál a natáhl ruku. „Budeš v pohodě, když už půjdu?“

Justin mu ji stiskl. „Záleží na tom, jestli si můžu nechat to sako.“

„Jasně. Mám jich dost.“ Huan se vrátil ke dveřím. „Tak zase někdy.“

„Zase někdy,“ opakoval Justin a díval se, jak jeho kamarád odchází. Dveřmi k němu na okamžik dolehl hluk večírku, aby vzápětí znovu utichl, když se dveře zavřely. Na Justina sedla špatná nálada a on byl vlastně rád, že může být sám a zapálit si.

Kouřit venku byl zvyk, který si přivezl z RUNA. Tady bylo každému jedno, co nebo kde člověk kouří, ovšem zákony doma

byly velmi přísné. Zhluboka potáhl a ucítil příjemné nabuzení ještě zesílené alkoholem, který mu už tak trochu vlezl do hlavy. Takové cigarety by doma vůbec nemohl kouřit. RUNA se starala o zdraví svých obyvatel. On to ale viděl tak, že se o něj RUNA starat přestala, což zjevně zahrnovalo i možnost jakéhokoli sebe-destructivního chování. Znovu se mu vrátila Huanova slova. *Nádherné a dokonalé. Je to perla, nejkrásnější na světě.*

„Panebože,“ zabručel si pro sebe Justin.

A kterého boha myslíš? zeptal se Horatio.

Toho, co mě sem poslal, odpověděl Justin.

Soudě podle Magnusovy následné odpovědi se havranům vrátila rýpavá nálada. *Poslal ses sem sám. Bohové ti možná jenom trochu pomohli.* Když havrani zrovna nekritizovali jeho život, vždycky mluvili o bozích.

Ticho, okřikl je Justin. *Snažím se být chvílku sám se sebou.*

Bacha, řekl Horatio.

Ze tmy po Justinově pravici se najednou vynořilo šest vysokých mužských postav. Ve svitu měsíce se zaleskla oholená hlava Paola Jessupa a taky spousta jeho nevkusných náušnic. Vedle něj šel jeho bratr Miguel a Justin brzy v ostatních hromotlucích poznal přátele Jessupovy rodiny. Najednou měl tísnivý pocit, že by mohl být blíže Huanovu pecku, než si prve myslel.

„Čau, Paolo, jak je?“ vypravil ze sebe Justin společně s úsměvem a uvažoval, jaká je pravděpodobnost, že tady nepůjde o Blancu.

„Neser, nemám na tebe čas. Ty sis jako myslel, že ti to projde, jo? Že si prostě jenom tak užiješ s mojí ségrou.“

Ona pravděpodobnost byla zjevně malá.

Řekni mu, že se moc nebránila, navrhl Horatio. Justin si ho nevšímal.

„To bude trošku omyl,“ řekl Paolovi. „Já bych Blance nikdy nic špatného neudělal.“

„Ale Dora říkala Ramirezovi něco jiného,“ zavrčel Miguel.

Dora? A Ana? S kolika lidmi vůbec Blanca mluvila? Justin doufal, že si na onu noc alespoň nestěžovala.

Taky by ho zajímalo, kde je Cristobalova ochranka. Kolem jeho domu se to většinou neustále hemžilo vyhazovači a Justina právě napadlo, jestli je Jessupovi bráchové nepodplatili. Neuměl si představit, že by mohl mít Cristobal radost z nečekané smrti svého oblíbeného hosta... nebo že by ano? Z takového tragického příběhu by určitě žil hodně dlouho. Justin už ho úplně slyšel: *Byl jako můj brácha...*

Miguel udělal několik hrozivě rychlých kroků směrem k němu a zavrčel jako jeden z Cristobalových psů. Vlastně i smrděl jako oni. „Udělám z tebe čtyři!“ zařval.

Myslím, že za tohle Blanca nestála, řekl mu Horatio. *Tak dobrá nebyla.*

Magnusova poznámka byla tajuplnější: *Tvá Valkýra.*

Miguela zastavil zvuk otevírajících se dveří a žena, která z nich vyšla. Ne jen tak nějaká žena. Ona. Ta blondýna. Všichni jako jeden ztuhli. V příštím okamžiku se žena neskutečně rychle postavila mezi Justina a Jessupy a zaujala ochranný a velmi nebezpečný postoj. Bojový postoj. Justinovi se vybavila Huanova slova: *Nevím, kdo to je, ale musí to být vojanda.* Víc se zatím nehýbala, ale bylo z ní cítit napětí, které říkalo, že je to lvice připravená každým okamžikem zaútočit.

Věděl jsi, že lvice většinou všechno oddřou, zatímco lvi sedí a dívají se? poznamenal konverzačním tónem Magnus.

„Zůstaň za mnou,“ řekla Justinovi a její slova potvrdila, že skutečně je Gemmanka. Stáli jen pár centimetrů od sebe a Justin si najednou znovu všiml jejího krku a ramen, která obdivoval

hned, když ji spatřil poprvé, stejně jako hedvábí, do kterého byla oblečená. Do tváře jí vlétlo několik volných pramenů vlasů a Justin krátce zachytil vůni připomínající rozkvetlou jabloň.

Jessupové se rychle vzpamatovali a Paolo se ušklíbl. „Tomu říkám obchod,“ řekl. „Tys nám vojel jednu z našich, tak my teď vojedem jednu vod vás. Když budeš hodnej, necháme tě při vědomí, aby ses moh dívat.“

Ostatní se rozesmáli a Paolo s vražedným výrazem v očích udělal další dva kroky směrem k ženě. Dál se už bohužel pro něj nedostal.

KAPITOLA 3

O PROBLÉM MĚNĚ

Když Gan do detailů popsal Mae podstatu jejího úkolu v Panamě, vypařily se i poslední zbytky její naděje, že by tam mohla najít ztracenou slávu. Jejím cílem nebylo zmařit plánovaný atentát. Dokonce ho ani neměla za úkol sama vyvolat. Místo toho měla využít veškerý svůj um získaný v elitních výcvikových centrech a vrcholné vojenské technologie k tomu, aby doprovodila dvojici úředníků z Ministerstva vnitřní bezpečnosti. Ti si jeli pro nějakého služebníka poslaného před časem do Panamy do exilu.

Ani jeden z nich na Mae neudělal žádný dojem. Žena s velmi nešťastným jménem Cornelia Kimoraová pracovala jako kontrolorka v interním oddělení SCI-Science and Cult Investigation, neboli vyšetřování kultů a sekt. Mohlo jí být něco přes padesát a na hlavě měla oranžové mikádo, které ze všeho nejvíc připomínalo zralou meruňku. Všechny kusy jejího oblečení i doplňky byly béžové. Mae mohla rozhodně říct, že to je jedna z nejchladnějších osob, s jakou se kdy setkala, což vzhledem k Maeinu dětství vypovídalo o všem. Příslušníci nordské kasty ale aspoň uměli svůj chladný a povýšený postoj k ostatním zmírnit úsměvem a předstíraným zájmem. Cornelia nic takového neovládala a svou lhostejnost ke všemu na světě se nijak nesnažila skrývat.

Její společník, Francis Kyle, byl pravý opak. Mohl být zhruba stejně starý, ale jeho vystupování bylo mnohem impulzivnější a všelejší, až to bylo téměř nakažlivé. Zdálo se, že jeho entuzias-

mus ze všech nejvíc rozčiluje právě Corneliu, jenž Francis měl v rámci Ministerstva vnitřní bezpečnosti vyšší postavení, což znamenalo, že mohla tak nanejvýš skřípat zuby. Možná že skutečně byl až trochu příliš srdečný, ale k Mae byl vždy maximálně zdvořilý.

Cornelia s Francisem měli rovněž velmi rozdílný pohled na úkol, který dostali a který v první fázi znamenal dlouhých devět hodin letu. Cornelia byla přesvědčená, že tahle cesta je jen ztráta času a že je vzhledem k jejich skutečnému cíli kontraproduktivní. Francis naopak téměř nedokázal skrývat vzrušení, které navíc rostlo, čím víc se blížili ke své destinaci.

„Hrozně se těším,“ řekl v jednu chvíli Corneliu. Zvedla hlavu od své čtečky, ušklíbala se na něj a netrpělivě čekala, až něco dodá. „Moc jsem se chtěl s doktorem Marchem setkat. Jeho práce je prostě něco úchvatného.“

„Byla,“ opravila ho Cornelia. „A práce a ten člověk jsou dvě různé věci.“

Francis paradoxně vypadal, že ho její vysvětlení příjemně překvapilo. „Opravdu? Já bych řekl, že autor je stejný jako jeho dílo.“

„To těžko.“ Cornelia si velmi nežensky odfrkla. „Však počkejte, až ho uvidíte.“

„Prostě je úžasný,“ trval na svém Francis.

„Ano,“ procedila skrz zuby a zvedla ruku, aby mohla vypočítávat na prstech. „A taky arogantní, impertinentní a se sklony manipulovat s lidmi.“

Francise nepřesvědčila. „Ale to jsou vlastnosti, které při jeho práci nemusí být na škodu.“

„Jsou to velmi otravné vlastnosti, ze kterých se snaží udělat svou přednost. A nesmíte zapomínat na jeho sklony k závislosti.“ Teď už Cornelia potřebovala i druhou ruku. „Stimulanty,

alkohol, hazard, ženy... Když se někde cokoli z toho objeví ve větším množství, najde to. Myslím, že v Panamě krásně zapadl. Ani se mu nebude chtít odjet.“

Francisovi zhořkl úsměv na rtech. „O tom upřímně pochybuji. A kromě toho ho potřebujeme. To víte moc dobře. Nikdo jiný nemá jeho... úhel pohledu.“

„A přesně tohle mi vadí. Nejsm si jistá, jestli ten jeho úhel pohledu vůbec potřebujeme.“ Corneliin tón byl velmi odměřený a oba na chvíli zmlkli.

Mae netušila, o jakém úhlu pohledu mluvili, ani proč byl tak podstatný, aby kvůli němu zástupci Ministerstva vnitřní bezpečnosti cestovali až do provincie. Doktor March podle Corneliina popisu ztělesňoval všechno, co Mae nenáviděla, takže doufala, že s ním po cestě zpátky nebude muset mluvit. I když... nemohla popřít, že je zvědavá, jak se dostal do exilu. Co asi musel udělat, aby se ho RUNA zbavila tímhle způsobem? Jestli spáchal zločin, proč ho jednoduše nezavřeli? A hlavně, jestli udělal něco tak špatného, že ho vyhnali ze země, proč ho teď chtějí zpátky?

Odpovědi na tyto otázky byly ale někde mimo Maeino platové zařazení a s její úlohou zde neměly nic společného. Ona i další čtyři šedě odění vojáci doprovázející Corneliu s Francisem byli jen ochranka. Byla to téměř potupná práce, ale Mae si neustále připomínala, že si za to selhání na pohřbu nic jiného nezaslouží. *Jenom jeden výlet do provincie, uklidňovala se. Prostě přivezeme SCI toho geniálního a arogantního služebníka a já dostanu zpátky normální službu – a taky uniformu.*

V Panamě uniformu nepotřebovala, alespoň ne vojenskou. Dokonce dostala bizarní příkaz vzít si formální oblečení. Jakmile všichni dorazili na místo a ubytovali se v prý nejbezpečnějším hotelu v Panama City, ani se moc nedivila, když jí řekli, k čemu jí ty šaty vlastně budou.

„Vy chcete, abych... doručila dopis?“

„Ano.“ Cornelia z pretoriánů neměla ani trochu strach a její zamračená tvář dávala nyní jasně najevo, jak ji obtěžuje, že vůbec Mae musí odpovídat. „Bydlí u jednoho místního gangstera – Cristobala Martineze. Martinezovi patří různé kluby a několik domů a není možné, abychom zjistili, ve kterém z nich March zrovna je. Najít Martineze by ale mělo být lehké. Je to velmi zhýralý muž a neustále pořádá nějaké večírky. Stačí, když se uděláte trochu hezká, ukážete se, budete diskrétní a tohle mu předáte.“ Podala Mae obálku nadepsanou rukou *Justin March*. „Vzhledem k vašim pozoruhodným schopnostem by to pro vás nemělo být nijak obtížné.“

Mae se pokusila zatvářít stejně uctivě a pokorně, jako by mluvila s Ganem, přestože uvnitř to v ní vřelo. *Stačí, když se uděláte trochu hezká*. Úšklebek na Corneliiných rtech a opovržení v jejím hlase dávaly jasně najevo, že nemá ráda kastáře. Možná to ale bylo prostší a ona se jednoduše cítila ohrožená mnohem mladší ženou, a to bez ohledu na to, že ona žena je jedním z nejobávanějších vojáků RUNA.

A pak tu byla ještě jedna maličkost. Mae byla ochotna jít na místa, kam by se neodvážil žádný z ostatních členů ochranky. Cornelia i Francis se vyjádřili zcela jasně, že až do odletu nemají v úmyslu vystrčit nohu z hotelu. Navzdory jejich neohroženému chování je provincie děsily a Mae z toho měla škodolibou radost.

Všechny tyhle myšlenky si ovšem nechala pro sebe a nezapomínala, že je voják, který si navíc odpykává trest. I proto přijala Corneliino opovržení bez jediné poznámky a položila jí už jen jednu otázku: „Chcete, abych tam počkala a přivedla vám doktora Marche osobně?“

„Ne. Nedokážeme odhadnout, kdy za ním Martinez půjde, a v dopise je přesně napsané, kde nás najde. Věřte tomu, že až si ho March přečte, přijde sám.“ Corneliu se vrátil do tváře nadřazený výraz. „A doprovázet ho taky není nutné. Jestli v Panamě přežil takhle dlouho sám, jednu cestu ještě zvládne.“ Možná to byla poslední Corneliina naděje, že by jejich plán nemusel vyjít. Třeba doufala, že ho někdo po cestě do hotelu zastřelí.

A tak Mae o něco později večer stála ve svém pokoji, nalíčená a ve světle fialových koktejkách a česala si vlasy do stylu Gibson. Mezi kastami byly teď staromódní účesy v módě a bez ohledu na to, jak moc se nyní lišila od dívky, kterou bývala, bylo těžké se zcela zbavit starých zvyků. *Stačí, když se uděláte trochu hezká.* Možná neměla být ke Corneliu tak přísná, protože najednou měla skutečně zvláštní pocit, že je jí šestnáct. Byla vyparáděná stejně jako tehdy a připravená se všem ukázat.

Už nejsem ta holka, připomněla si a naposledy pohlédla do zrcadla. *Jsem vojákem Republiky.*

Pretoriánka by se v panamských ulicích neměla ničeho bát, ovšem samotná žena – obzvláště blondýna, cizinka a v krátkých šatech – bezpochyby přitahuje pozornost. Tohle byla jediná vada na plánu Ministerstva vnitřní bezpečnosti. Jestli skutečně chtěli dopis doručit diskrétně, měli poslat pretoriána, ale muže. Pravda ovšem byla, že zřejmě zrovna neměli žádného, který by byl v trestu a zasloužil si takový primitivní úkol.

Mae téměř doufala, že si s ní některý z místních něco začne. Od pohřbu měla pořád ještě nervy na pochodu, takže by se nebránila trochu se fyzicky odreagovat. I když se jí však dostalo pár vyzývavých pohledů a oplzlých poznámek ve španělštině, nechali ji tetování teenageři poflakující se před hotelem na pokoji. Většinu cesty přes město do klubu Cristobala Martineze absolvovala

v půjčeném autě, a i když na ni řidič rovněž nepokrytě civěl, taky si držel odstup.

Nejzásadnější střetnutí zažila paradoxně s někým, komu nešlo o její tělo, ale o její duši. Asi půl bloku od klubu stál na ulici muž s oholenou hlavou a v roztrhaném kabátě. Obracel se na každého, kdo šel kolem, a mával amatérsky vyrobenými pamflety. Mae španělsky neuměla, ale pochytila slova jako „dios“ a „salvación“. Netušila, jestli se snaží vzkřísit staré náboženství, nebo zda vyznává některé z těch mnoha nových, která vyrostla po Úpadku jako houby po dešti, ale to bylo vlastně jedno. V provinciích pak všechna doslova zdivočela a všechna byla stejně špatná. Mae žádné náboženství nepotřebovala, a když onen muž nevzal na vědomí její zdvořilé odmítnutí, dala mu to patřičně najevo. Poté, co byl doslova mrštěn proti zdi, zjevně usoudil, že si bude spásu šetřit sám pro sebe.

Ženám ve vstupu do klubu nikdo nebránil, podobně jako v Maeině rodné zemi. Na rozdíl od gemmanských zařízení se zde ovšem kontrolovalo, zda host u sebe nemá zbraň. Zůstával z toho rozum stát. RUNA neviděla absolutně žádný důvod, proč by u sebe civilisté měli nosit zbraň, a Mae nyní nevěřícně hleděla, jak stroze odění playboyové a holky na telefon odevzdávají pistole stejně ležérně, jako by to byly kabáty.

V klubu sváděla naplno běžící klimatizace nerovný souboj s horkem produkovaným mnoha těly namačkanými v příliš malém prostoru. Lidské teplo vítězilo na celé čáře. Stejně pronikavý pak byl zápach tvořený tělesným oděrem smíchaným s cigaretovým kouřem a jinými plyny. V tmavé místnosti byla mlha, z níž slzely oči. Ta a ohlušující hudba společně způsobovaly, že Maeiny smysly se nastavily na maximum. I když to byla party, představovala pro Mae nebezpečí a nezbytná ostražitost aktivovala její implantát.

Mae zcela nerozuměla všem genderovým nuancím v životě Panamců, ale věděla, že velkou roli zde hraje příslušnost ke společenské vrstvě. Existovala tu skutečná aristokracie, která ženy na veřejnosti vůbec neukazovala, ale také nová vyšší vrstva, kde se na rozdíl v pohlaví až tolik nehrálo. Druhá skupina také tvořila většinu osazenstva klubu, třebaže se tu pohybovalo i několik mnohem méně vlivných žen ochotných dát svá těla všanc daleko lépe postaveným mužům. Pohybovat se v klubu sama pro Mae znamenalo automaticky se stát jednou z takových žen, takže se rozhodla splnit svůj úkol co nejrychleji, než se někdo rozhodne její teorii potvrdit.

Nakonec dostala pět nabídek, než konečně našla Cristobala Martineze. Pouze jediný z „nápadníků“ však na její odmítnutí reagoval ostřeji, ovšem ostrý pohled procházejícího vyhazovače ušetřil Mae práci. Hodilo se jí to i proto, že na sebe nemusela poutat větší pozornost, i když na druhou stranu cítila, jak čím dál víc touží po nějaké šarvátce.

Cristobala našla u automatu suplujícího skutečného barmana. Byla to téměř starožitnost se špatně fungující funkcí rozpoznávání hlasu. Mae dostala tequilu místo rumu. Cristobal byl velký, mohutný muž a právě velmi energicky vyprávěl svým přátelům nějakou historku. Když si všiml Mae, jeho tvář se rozzářila ještě víc.

„Můj krásný nezvaný host,“ řekl anglicky. Rozpřáhl paže, jako by ji chtěl obejmout. „Vítejte v mém skromném příbytku. Tedy, v jednom z mnoha.“

„Děkuji vám za pohostinnost.“ Mae se usmála, jako by seděla u šálku čaje na večírku na výsostném území nordské kasty. „Chtěla jsem vás poprosit, jestli byste nemohl předat jeden vzkaz Justinu Marchovi.“

„Můžete mu ho předat sama. Je přímo tady...“ Cristobal se otočil a přelétl pohledem část místnosti, v níž byly hrací stoly. „Teda byl. Netuším, kam zmizel. Možná už je u někoho v posteli.“ U toho se zatvářil téměř omluvně. „Ale opravdu netuším. Jestli ho chcete, třeba ještě nebude pozdě.“

Mae ztuhl úsměv na rtech. „Ne, jenom jsem mu tohle potřebovala dát.“ Vytáhla z kabelky obálku. „Mohl byste to pro mě udělat?“

„Samozřejmě.“ Zastrčil obálku do kapsy stejně naučeným pohybem, jako když kouzelník nechává zmizet mince v dlani. „A mohu pro vás udělat ještě něco? Stačí říct.“ Jeho šlechtnost byla určena nejen jí, ale zároveň všem přihlížejícím. „Mám vás Gemmany rád. Udělalo by mi velkou radost, kdyby vás ke mně chodilo víc.“

Mae si málem řekla o rum, ale místo toho jen zavrtěla hlavou a zdvořile se usmála. „Mám vše, co jsem potřebovala. Musím jít, ale děkuji, že ten dopis doktoru Marchovi předáte.“ Měla pocit, že by mu to měla ještě jednou připomenout, protože na ni působil velmi roztržitě.

Cristobal se chytil v teatrálním gestu za srdce. „Gemman-ské ženy jsou tak kruté. Nedivím se, že Justin z té země odešel. Doufám, že se ještě chvíli zdržíte, než mi zlomíte srdce ještě víc. Tamhle v tom pokoji je spousta jídla a někde se tu pohybuje dealer s ashem. Má fakt kvalitní zboží, ne jako ten humus, co se pašuje do RUNA. A hlavně si nemůžete nechat ujít tu kapelu, co tu dneska hraje.“

Měl naprostou pravdu. Tuhle kapelu skutečně nemohla neslyšet, i když se o to hodně snažila. Znovu mu poděkovala ve víře, že na obálku nezapomene, a pak vyrazila ke dveřím, kterými sem vešla. Právě se v nich objevila skupina mužů, soudě podle tetování členové nějakého gangu. Všichni byli oblečení bez špetky

vkusu do křiklavých barev, jak se zde považovalo za vrchol módy. Z jejich postoje i výrazu čišelo sebeuspokojení lidí žijících na vysoké noze. Mae se s nimi nechtěla ani potkat, takže změnila směr a zamířila k zadnímu vchodu, který odsud téměř nebyl vidět.

Dveří v zadní části místnosti bylo nakonec víc a Mae se strefila až napotřetí. Jedny dveře totiž vedly do místnosti plné lidí šňupajících záhadný prášek ze skleněného stolu. Dalšími se dostala do jakéhosi skladiště, z něhož si ovšem jeden vynalézavý páreček pro tuto chvíli udělal ložnici. Konečně našla východ a celá šťastná vyšla do zadní uličky – a přímo doprostřed nastávající bitky.

Jakmile pochopila, že jde o šarvátku, do krve jí začal proudit adrenalin. Sice neznala kontext, ale měla před sebou šest hromotluků s tetováním na tváři, hlasitě nadávajících španělsky. Proti nim stál jediný muž. Podle výšivky na saku poznala, že je to diplomat EA, a okamžitě začala jednat. Důvodem nebyla jen loajalita k sesterské zemi RUNA, ale také skutečnost, že jednoduše neměla ráda, když někdo musí čelit takové ohromné přesile.

Pro ni to až tak ohromná přesila nebyla. Jako soupeři budou ti chlapi asi ubozí, ale i snadný boj byl v tuhle chvíli lepší než žádný. Potřebovala se vyventilovat a tady nehrozila žádná morální kocovina ze znesvěcení něčího pohřbu. Pokud se jí navíc podaří vše vyřídit rychle a tiše, stále bude moct říct, že se chovala „diskrétně“.

Udělal pár rychlých kroků a postavila se před onoho muže z EA, který se pochopitelně zatvářil užasle. „Držte se za mnou,“ upozornila ho.

Panamci vypadali stejně překvapeně, jejich výrazy se však vzápětí změnilly na posměšné. Jeden z nich řekl cosi, čemu se ostatní zasmáli. Smát se ovšem vzápětí přestali, neboť Mae zasáhla hromotluka pěstí do tváře. Muž se zastavil s hlasitým heknutím až o cihlovou zeď a sesul se k zemi. Jedno kopnutí stačilo jako

pojistka, aby už se nezvedl. Pak se Mae otočila k jeho ohromným kamarádům. Žádný z nich zjevně neměl bojový výcvik. Vystačili si s výhrůžkami a brutální silou, což ovšem bylo na Mae málo. Asi největší nebezpečí představoval pátý a největší z nich, ovšem pouze díky své velikosti. Byl mnohem těžší, jenže ona měla na své straně rychlost a sílu zvýrazněnou implantátem. Jakmile ho dostala na zem, bylo snadné na něj skočit a stisknout mu průdušnici, dokud neodmlel.

Když se postavila, všimla si, že se poslední z útočníků promýkl kolem ní a jde po své původní oběti. Muž z EA byl na zemi a napřahoval proti útočnickovi ruku, jako by ho chtěl zastavit. Mae byla v mžiku vedle nich. Chytila toho panamského kluka – protože to opravdu byl spíš kluk – a praštila mu hlavou o zeď, takže okamžitě ztratil vědomí. Netrvalo to ani minutu a bylo po bitce. Krví jí proudily endorfiny, takže si připadala jako sjetá a plná energie. Chvilí vnímala, jak jí tělem prochází i ona temná *cizí síla*, která se jí zmocnila už na pohřbu, ale i ta se brzy vytratila.

Podívala se pod sebe na východňana, který si ji užasle prohlížel. „Jste v pořádku?“ Podala mu ruku a on ji po krátkém zaváhání přijal.

„Já... ano.“ Bez větších potíží vstal a zíral na scénu kolem sebe. „Byla jste... úžasná. A trochu děsivá. Ale hlavně úžasná.“ Mluvil anglicky stejně jako ona, bez zřetelného přízvuku EA, ale na tom nebylo nic překvapivého. Gemmanské děti se ve škole učily mandarinsky, východňané anglicky a diplomaté z obou zemí museli jazyk té druhé strany perfektně ovládat.

Zazubila se, pořád ještě v extázi z boje, k níž se přidala nečekaná fyzická přitažlivost toho muže. Žádný, kterého dnes potkala, mu nesahal ani po kotníky.

„Musíme si pomáhat, ne?“ Kývla hlavou směrem k výšivce na jeho saku.

„Pomáhat...“ Podíval se dolů, jako by si až teď všiml, co má na sobě, a pak se vzpamatoval. „Ano, jistě. Jistě.“

Znovu se na ni podíval a usmál se. Bylo vidět, jak se mu mílovými kroky vrací sebevědomí. „A řeknete mi, jak se jmenujete, nebo se ztratíte do noci a zůstanete jen milou vzpomínkou?“

Měl pěkný úsměv. Moc pěkný. Mae vyrostla téměř výhradně mezi blondáky se světlou pokožkou a milovala snědé typy. Tenhle muž měl typicky plebejsky opálenou tvář, černé vlasy a rysy, které byly výsledkem mísení různých etnik nejméně po tři generace. Na bradě měl kratičké strniště, které vypadalo rošťácky. Bylo možné, že se prostě zapomněl oholit, ale jinak byl tak upravený, že mnohem pravděpodobněji šlo o záměr. Když na sebe nechala jeho zjev chvíli působit, ucítila novou vlnu endorfinů... Ty vědoucí oči, ostře řezané rysy. Už tak byl dost nebezpečný, ale všemu dával korunu jeho úsměv.

Podala mu ruku. „Mae Koskinenová.“

Stiskl ji a pak zaváhal. „Já jsem... Huan Korokov.“ Měl teplou ruku a tiskl jí dlaň déle, než bylo nutné. Zároveň si ji jeho černé oči prohlížely způsobem, který byl velmi intimní a provokativní. „Nordská kasta?“

Nedokázala skrýt překvapení. I Gemmani měli problém odlišit její kastu od ostatních plavovlasých lidí a lidé z EA neměli ani zdaleka tolik možností srovnání. „Jak jste to poznal?“

Vypadal, že je sám se sebou spokojen. „Valkýru prostě poznám.“ Konečně jí pustil ruku, ale dál stál velmi blízko. „Jenom netuším, jak se stalo, že mě jedna krásná přišla zachránit. Jste od armády? Nebo máte bojová umění jenom jako koníček?“

„Obojí.“ Rozhodla se neprozradit, že je pretoriánka. Lidi to vyvádělo z míry, dokonce i Gemmany a východňany, a ona

nechtěla kazit náladu, která se teď kolem nich rozhostila. Dost na tom, že přiznala, že je z kasty a od armády. Raději všechno rychle zlehčila první relativně věrohodnou historkou, která ji napadla. „Jsem tu jen na skok jako pomocná výzkumná pracovnice našeho vojenského atašé.“

Až příliš pozdě si uvědomila, že přiznat napojení na gemmanské diplomatické služby možná nebyl dobrý nápad. Jestli je velvyslancem EA, může mít konexe, které její lež rychle odhalí. Ztuhla a čekala, na otázky typu *A znáte toho a tamtoho?*, ale on to dál neřešil a jednoduše řekl: „Vypadá to, že pomocné výzkumné pracovnice dostávají hodně slušný výcvik.“

„Bez něho by nás asi do provincií neposlali,“ namítla.

Ještě jednou se udiveně podíval na všechny muže ležící v bezvědomí kolem a pak očividně její vysvětlení přijal – nebo ho alespoň nechtěl zpochybňovat. Než stačil ještě něco říct, sjelo z oblohy několik blesků následovaných prakticky okamžitě ohlušujícím zahřměním a průtrží mračen. Oba se utíkali schovat k budově, ale moc to nepomohlo. Mae měla během chvilky promočené šaty i vlasy. Muž se podíval na dveře a ušklíbl se.

„Nechtěla byste jít na drink někam jinam? Čímž myslím ke mně,“ dodal rychle. „Už mám těch dámiček plné zuby. A jsem si jistý, že jste taky musela odolávat mnoha provinčním nabídkám.“

„Jasně,“ řekla. Pro většinu žen by asi jít takhle s cizím mužem bylo nebezpečné, ale Mae nebyla jako většina žen. A kromě toho měla zvláštní pocit, že je v naprostém bezpečí, pravděpodobně v mnohem větším, než většina lidí dnes večer. Navíc jí Cornelia říkala, že má na doručení zprávy času, kolik bude chtít.

Muž provedl Mae přeplněným klubem ven na ulici. Davy čekajících na povolení vstoupit byly namačkány těsně podél zdi. Všichni se chtěli pokud možno chránit před deštěm. Byt, do kte-

rého ji vedl, byl jen pár bloků odtud a přímo nad dalším z Cristobalových klubů. I v něm to dnes pořádně žilo a hudba z něj byla tlumeně slyšet i poté, co za sebou zavřeli dveře od bytu.

„Omlouvám se,“ řekl. „Jedna z nevýhod tohohle bydlení. Můžu to něčím přebít – teda pokud nechcete sama hrát.“ Ukázal na zaprášené piano na druhé straně obýváku a sundal si sako, takže zůstal jen ve vínem polité košili.

Mae přešla k pianu. „A vy nehrajete?“

„Ne. Už tu bylo, když jsem se nastěhoval. Hned jsem zpátky.“

Zmizel na chodbě a Mae si sedla ke klavíru. Zahrála pár frází z *Danse macabre* a pak musela položit ruku na klávesy, protože se jí vinou implantátu začala třást. Její letmá zkušenost s panamským vkusem z hotelu a z klubu byla hrozná, ale tenhle byt byl zařízený velmi příjemně a připomínal jí domov. Neutrální barvy. Látky, které vypadaly draze, aniž by byly nějak výstřední.

Vrátil se v čisté košili a hodil jí ručník. Osušila se, jak jen to šlo, a pak se přesunula na hnědý kožený gauč. Na konferenčním stolku stály dva prázdné poháry na víno a muž si klekl před skříňku stojící vedle. „Mám jenom argentinské červené,“ řekl jí. „Pije se to tady jako voda, ale je docela dobré.“

„Může být.“ Víno nehrálo roli. Její implantát považoval alkohol za toxin a rychle ho zpracoval. Pretoriáni se prakticky nedokázali opít.

Nalil víno a usadil se vedle ní na gauči. „Tak, další nádherný den v Panamě za námi. Hlavně že nemáme nic zlomeného.“

„Proč po vás šli?“ zeptala se. Stále se jí třáslы ruce a musela je mít v klíně, aby si toho nevšiml.

„Porazil jsem je v pokeru,“ odpověděl rychle. „Ale to je jedno. Místní mladoši si toho musí tolik dokazovat, že jim jako záminka stačí málo. Kdybyste viděla, odkud jsou, asi byste pochopila, proč je mi jich líto. Skoro.“

Nijak nerozváděl, jaká práce ho přivedla do Panamy, a ona předpokládala, že to má něco společného s vládou a jí do toho nic není. Za celý večer vlastně mluvil o EA jen velmi málo. Měl spoustu veselých historek z Panamy, ale zdálo se, že nejvíc ho zajímá poslechnout si nejnovější zprávy z RUNA.

„Víte o tom, že si tam můžete zajet,“ dobírala si ho, když se z ní snažil dostat i ty nejmenší detaily týkající se posledních událostí ve Vancouveru. Byli asi v polovině láhve. „Stavte se a já vás provedu.“

„Už jste někdy byla ve Vancouveru na ostrově?“ Když zavrtěla hlavou, zatvářil se užasle. „Nádhera. A přímo uprostřed je observatoř z doby před Úpadkem. Zrekonstruovali ji a dá se na ni vylézt. Stojíte tam na kopci a máte pocit, že jste uprostřed galaxie.“ Rozpřáhl paže. „Všude hvězdy. A to ticho. Takové ticho už teď skoro nikde nenajdete.“

Mae nikdy neměla nějak dobrou fantazii, ale najednou si to všechno dokázala představit a uvědomila si, že by se s tímhle chlápkem, kterého právě potkala, klidně pustila na krátkou procházku mezi hvězdami. „Tak to mi budete muset ukázat.“

Obdařil ji úsměvem, z něhož se jí rozbušilo srdce, třebaže v něm byla i stopa jakési lítosti. „To bych moc rád, ale... mám tu spoustu práce. Moc často se domů nedostanu, vlastně ani nikam jinam.“

„Diplomacie je dřina, co?“ Kývla směrem k saku, které před chvílí odložil.

„Asi jo,“ řekl pobaveně. „Ale já bych tomu, co dělám, ani diplomacie neříkal. Spíš se snažím číst v lidech a luštit hádanky.“

„A jde vám to?“ S tím vínem měl pravdu. Bylo výborné. Škoda, že si ho nemohla vychutnat se všemi účinky.

„No, kdyby mi dali na starosti vás, asi bych přišel o práci. Vás přečíst skoro nejde.“ Když nic neříkala, tiše se zasmál. „Ale líbí se vám, že jsem to řekl, což mi přece jenom něco napovídá.“

Zvedla oči od sklenice. „Jako co třeba?“

Zachytil její pohled a znovu se jí několik vteřin vydržel dívat do očí. „Že celý váš život je a vždycky byl plný masek. Je pro vás důležité, co si o vás lidé myslí. Co od vás čekají. Co čekáte sama od sebe. Nemáte ráda, když vás ostatní soudí a dělají špatné závěry, ale pravdu jim taky říct nechcete.“

„A jaká je to pravda?“ Snažila se, aby to znělo, jako že žertuje, ale moc se jí to nepodařilo. Jeho slova zacílila až příliš přesně. Znovu si dal s odpovědí na čas.

„Že jste smutná, například.“ Natáhl ruku a odhrnul jí rozčuchané a stále mokré vlasy z tváře. Bylo to velmi jemné gesto, ale jí tělem projel hotový elektrický impuls. „Proč asi může být smutná neskutečně nádherná nordská žena, která dokáže zlikvidovat bandu chlapů a zároveň zahrát Saint-Saënta v úpravě pro klavír?“

Mae ucítila náhlé napětí, neboť najednou musela bojovat s nutkáním říct tomuhle pohlednému cizinci úplně všechno: o svém otci, o Porfiriovi, pretoriánech, o čím dál častěji se objevujícím pocitu, že ji ovládá nevysvětlitelná síla... Místo toho se však usmála a řekla: „Vy znáte Saint-Saënta?“

„Samozřejmě, že znám Saint-Saënta.“ Jeho tón naznačoval, že by bylo trapné tohoto skladatele neznat. „Ale vy se snažíte vyhnout odpovědi.“

„A odpovíte mi na stejnou otázku? Proč jste smutný *vy*?“

Protože byl smutný. Nevšimla si toho hned, až když se jí zeptal na totéž. Celý večer z něj sršelo charisma a vtíp a jeho odzbrojující úsměv i pohledy jí bránily soustředit se na to, co se skrývá uvnitř. Teď to ovšem viděla, zatímco on si ji bedlivě prohlížel. Měl v sobě melancholii, která dokonale rezonovala s tou její. Čekala, že odpoví nějakým vtípem, ale promluvil zcela vážně.

„Jsem smutný, protože mi připomínáte domov.“ Spustil ruku, kterou měl až doteď na její tváři, a povzdechl si. „Protože jste

nádherná a záříte a jste plná energie a symbolizujete spoustu dalších věcí, které jsem strašně dlouho neviděl... a zase strašně dlouho nevidím.“

Mae mu položila ruku na jeho. Sevřelo jí na hrudi z bolesti, kterou z něj cítila, ale dotyk jeho kůže jí znovu doslova zelektrizoval celé tělo. Znali se ani ne dvě hodiny, ale na tom muži, který dokázal být s takovou lehkostí chvíli okouzlující a chvíli hloubavý, bylo cosi, co ji neskutečně přitahovalo. Mae se posledních pár měsíců v životě tak nějak plácala a tahle chvíle s ním byla první chvilkou jistoty, kterou po dlouhé době zažila.

A nehodlala si nalhávat, že ji zároveň nepřitahuje fyzicky. Nešlo jen o jeho snědou pleť a černé vlasy, třebaže ty jistě sehrály významnou roli. Usoudila, že to musí být jeho přístupem k životu i k ní. Jeho přitažlivost se skrývala v tom, jak se na ni díval, jak s ní flirtoval se sebevědomím, které bylo samo o sobě jako magnet. *Muži jako tenhle jsou si sami sebou tolik jistí, protože vědí, že jsou dobří v posteli*, pomyslela si. Chemické látky znásobující chutě se zas až tolik nelišily od těch, které její tělo produkovalo před bojem, takže její implantát rychle zareagoval a začal jí „pomáhat“, aby tělo reagovalo ještě rychleji. Vlastně to sedělo. Sex i boj jsou svým způsobem stejně nebezpečné.

„Mluvíš, jako bych už byla pryč,“ řekla mu nakonec.

„Budeš,“ řekl.

„Ale teď jsem tady.“

Mae se naklonila a ve stejném okamžiku se pohnul směrem k ní i on. Jejich rty se setkaly a znovu rozdělily a tenhle jediný polibek stačil, aby byla ztracená. Nemohla vyřešit jeho problémy o nic víc než on ty její, ale když ho objala a nechala ho, aby ji k sobě přitiskl, začala doufat, že až tahle noc skončí, budou oba mít o pár problémů méně.

KAPITOLA 4

JEDEN DRUHÉMU ZÁZRAKEM

Byla jako sen z masa a kostí s tělem exkluzivnějším, než jaké znal ze svých nejdivočejších fantazií. Kůži měla na pohled jako alabastr a na dotek jako hedvábí. Jaký to kontrast proti pevným svalům, které cítil, když ji hladil po dlouhých štíhlých nohách. Nebyl daleko, když hádal, že by mohla být sportovkyně. Rozhodně na svém těle tvrdě pracovala, ale zároveň to nebylo na úkor ženskosti. Byla štíhlá a kouzelná a jeho ruce prostě musely kopírovat její ladné křivky. Když jí pak pohlédl do očí, viděl, jak v nich modrá laškuje se zelenou.

Vlasy, už suché a rozpuštěné, jí spadaly na ramena kolem tváře jako zlatý závoj a z její krásy ho svíralo u srdce – což způsobilo, že byl velmi překvapený, když zhasla. Ženy jako ona byly stvořeny k tomu, aby se na ně při milování muž díval, snad je dokonce zbožně uctíval. Neřekl však ani slovo. Byl až příliš ztracen v jejích rtech chutnajících po vínu, až příliš omámen vůní potu a květů jabloní.

Vstoupil do ní pomalu, téměř s posvátnou úctou, a vychutnával si, jaké to je, cítit ji všude kolem sebe. Byla tak vlhká a její tělo najednou poddajné a plné touhy. Prohnula se a přitlačila proti němu, a když se začal pohybovat o něco silněji, zašeptala cosi finsky. Ztratil se v ní a svět se jednoduše rozplynul. Zbylo jen nutkání pohybovat se společně s ní. Začala mu nehty do zad a pak ho nečekaně překulila na záda. Osedlala si ho a jela na něm

do zapomnění ukrytého v nekonečné extázi. Už ten slastný pocit nedokázal ovládnout. Jeho orgasmus přišel společně s hlasitým výkřikem a všechna jeho touha tryskala do toho nádherného těla. Oba se pohybovali čím dál pomaleji, až nakonec na chvíli znehybněli a snažili se udržet ten kratičký okamžik co nejdéle. Dívala se na něj jen jako temná silueta oproti matnému světlu pronikajícímu škvírou ve dveřích, ale on na zlomek vteřiny spatřil na její hlavě korunu z hvězd a květin. Z několika zcela nečekaných důvodů mu to vyrazilo dech.

Sklouzla z něj a schoulila se vedle jeho teplého těla. Pevně ji objal a přitiskl si ji ještě blíže, zatímco oba stále zhluboka oddechovali. Leželi tak celou věčnost, než se přinutil vstát, aby přinesl víno. Alespoň tak měl příležitost znovu rozsvítit a celou si ji prohlédnout. Čelo se jí jemně lesklo potem a tváře jí stále ještě hořely z vlastního prožitého vrcholu. Její vlasy ležely rozprostřené na polštáři a on si pomyslel, že je ještě krásnější, než když ji poprvé spatřil vymóděnou a dokonale upravenou na party. Třesoucí se rukou si od něj vzala sklenici s vínem.

Dlouho se na ni láskyplně díval a žasl nad tím, jak dokonale ho odzbrojila. Nebyl to ale jen pohled na její dokonalé tělo. To, co jí prve řekl, myslel smrtelně vážně. Skutečně mu připomínala domov. A k tomu všemu byla jako uzlík propletených protikladů. Kastářská princezna. Pomstychtivá Valkýra. Právě pro takové hádanky žil, nic na světě ho tolik nevzrušovalo.

Navíc z jejího dlouhého úsměvu poznal, že není sám, kdo je tím druhým zcela uchvácen. Byli si jeden druhému zázrakem. „Proč se tak neskutečně nádherná žena jako ty miluje při zhasnutém světle?“ zeptal se. „Poznal jsem ženy, kterým nic jiného nezbyvalo, ale ty k nim rozhodně nepatříš.“

„Prostě se mi to tak líbí, to je všechno.“

Něžně se bříšky prstů dotkl jejích rtů a vzápětí se dostavil pocit uspokojení, když viděl, jak se zachvěla touhou. Strávili spolu už dost času, ale noc byla stále mladá. „Ty nemáš kolem sebe jednu zeď, ale dvě, že jo?“ Jeho prsty klouzaly dolů po krku a níž, kde jemně kopírovaly křivku ěadra. „Co se bojíš, že bych viděl, kdybychom nechali rozsvíceno?“

„Všechno,“ řekla prostě.

„Jsi ráda paní situace,“ tipnul si. „A bojíš se mě – nebo takových, jako jsem já –, protože se mnou najednou ztrácíš kontrolu. Bojíš se, že uvidím tvé skutečné emoce. Že ti uvidím do duše.“

Usmála se ještě víc. „Ty věříš na duši?“

„Věřím na to, že až to budeme dělat podruhé, necháme rozsvíceno.“

„To si o sobě hodně myslíš, když předpokládáš, že bude ještě jednou.“

„No a proč ne? Neměl jsem pocit, že by se ti to nelíbilo. Nebo někam spěcháš?“

Zaváhala. „Ne. Asi ne.“

„Takže domluveno.“ Opřel se o čelo postele. „Dáme si vínko a pak při světle.“

Tím si vysloužil bujarý smích. „Ale to světlo si budeš muset vybojovat.“

„Rád.“

„Myslím, že nevyhraješ.“

Položil sklenici na noční stolek a naklonil se nad ni. „No tak si tě přivážu.“

Zdálo se, že to ji pobavilo ještě víc – ale zároveň taky zaujalo. Zorničky měla rozšířené touhou a úplně tmavé. Uvědomil si, že by klidně mohla hned. „Tak si dej pozor, abys uvázal dobrý uzel.“

„Vázat uzly umím dokonale. A pak si budu dělat, co budu chtít a jak dlouho budu chtít. Ty asi moc často neprosíš, že?“

Ale teď budeš..., budeš prosit a bude se ti to líbit.“ Přejel jí rty po tváři a ucítil, že je znovu vzrušený. Už si představoval její výraz, až se udělá, zatímco on bude pořád v ní. „A celou dobu se na tebe budu dívat, jak budu chtít, protože bude rozsvíceno. Na tvoje tělo, na tvoji tvář, až se uděláš..., na všechny ty emoce, které nikomu neukazuješ...“

Maein dech se prudce zrychlil, sklenice jí vyklouzla z ruky a víno se rozstříklo po zemi. Bylo mu to jedno. Jeho rty si znovu našly její a on už nevnímal nic než spalující touhu si ji znovu vzít...

Tiché zabzučení, které Justin téměř neslyšel, najednou způsobilo, že se Mae prudce posadila a odtáhla se od něj. Pak neuvěřitelně rychle přeběhla od postele ke dveřím. O chvíli později se vrátila, tentokrát už pomalu, a dívala se na cosi ve své dlani. Justin byl nejprve příliš fascinován pohledem na její nahé tělo, než aby vnímal cokoli jiného. Pak si všiml, že drží v ruce ego.

Opatrně, řekl Horatio. Okouzlující diplomat Východní aliance Huan Korokov by při pohledu na něco takového ani nemrkl okem.

Já vím, já vím, řekl Justin.

Chtěl by se podívat zblízka, ale věděl, že Horatio má pravdu. Telekomunikace tady byly na hrozném úrovní a bylo těžké sehnat i dobrý mobil, natož něco tak sofistikovaného jako ego. Tyhle přístroje řídily život Gemmanů. Dalo se s nimi volat, umožňovaly neomezený přístup ke streamu, obsluhovaly se s nimi peníze, ověřovala identita... Justin si celé čtyři roky těžce zvykal fungovat bez něj. Vyrostl s tím, že má všechny potřebné informace neustále ihned k dispozici, a zrovna tohle omezení jen zvyšovalo jeho pocit naprosté izolace.

Mae si povzdechla a zvedla hlavu od displeje. „Musím jít. Jsem pryč moc dlouho.“ Začala se shánět po šatech. „Promiň.“

„Neomlouvej se,“ řekl. Odpověděl galantně, ale v nitru cítil stále silnější pocit ne nepodobný tomu, když mu Huan řekl, že odjíždí. „Bylo mi ctí, že jsem mohl mít k dispozici být jen krátký čas nádherné Valkýry.“

Smutně se na něj usmála a natáhla si šaty přes hlavu. „Do postele už jsi mě dostal, takže nemusíš dělat dojem.“

„Nemůžu přestat.“

Tím si vysloužil ještě větší úsměv. Hodil na sebe župan a šel ji doprovodit ke dveřím. Otevřela, ale zůstala stát na prahu a podívala se na něj tak, že v tom byl stud a odvaha zároveň. „Doufám, že si najdeš něco, co ti pomůže být zase šťastný.“

„Už jsem našel,“ ujistil ji.

„Ty fakt nevíš, kdy přestat.“ Políbila ho na rozloučenou a bylo zjevné, že ani ona nechce ten polibek ukončit. „Jestli se sem někdy vrátím, zase si tě najdu.“

Usmál se. „Budu se těšit.“

To se ale bude Huan divit, až sem přijede, řekl Horatio.

Justin se za ní díval a cítil se, jako by se vznášel, a zároveň jako by ho něco tížilo.

Úmluva je naplněna, řekl Magnus. *Vzal sis ženu s korunou.*

To Justina vytrhlo z melancholického rozjímání. *Cože? Ne. To není ona.*

Viděl jsi korunu z květin a hvězd, trval na svém havran.

Justina se náhle zmocnila panika, neboť si na onen kratičký okamžik ihned vzpomněl. Ve slastných křečích těsně po orgasmu měl skutečně kratičké vidění, v němž měla Mae velkolepou korunu. Hlavou mu znovu proběhl rozhovor, který měl kdysi dávno s postavou skrytou ve stínech. Justin znal její slova z paměti. *Poznáš ji podle koruny z květin a hvězd, a když ji pak vezmeš na lož své a ona tvou se stane, odpřísáhneš mi svou věrnost.*

Stačilo ovšem krátké zamyšlení, aby se znovu uklidnil.

Ne, řekl havranům. Žena s korunou se nestala mou, ani jsem si ji nevzal na lože.

Opravdu? řekl Horatio velmi skepticky. Podle mě jste rozhodně na loži byli. A pokud jde o to, jestli se stala tvou, asi se taky nebudeme hádat.

Ne. Dohoda zněla, že ji poznám podle koruny a pak se stane mou. Klíčové slovo je pak. Ta žena, která se dneska stala mou, byla nádherná Nordka. Tu korunu jsem viděl až potom. A pak už jsem si ji znovu nevzal.

Havrani na chvíli zmlkli a Justin očekáváním ani nedýchal. Rozhodnutí, na které čekal, ho děsilo víc, než byl ochoten přiznat. Jeho argument byl založen na malé nuanci, ale on měl dojem, že jeho pán právě takové nuance miluje. Zajímalo by ho, jestli s ním havrani právě teď mluví. Nakonec musel Horatio neochotně přiznat. *Máš pravdu. Jsi prý slizký parchant, a proto tě má rád.*

Ale teď už víš, že je to ona, varoval ho Magnus. Viděl jsi korunu. Víš, kdo to je. Takže už žádné výmluvy. Až se s ní příště vyspíš, bude úmluva naplněna a ty musíš dodržet svou část a přísahat věrnost. Je ti to jasné?

Ano, řekl mu Justin téměř arogantně, užaslý, že mu to tak snadno prošlo. Stejně jako mi je jasné, že už ji nikdy neuvidím.

Celou tu dobu stál ve dveřích. Najednou se za rohem objevil jeden z Cristobalových chlapů a zamířil k němu. Justin si povzdechl, protože z téhle návštěvy po všem, co předcházelo, neměl nejmenší radost. „Jdete mi zpřelámat nohy za to, jak jsem nasral seňoru Santiagovou?“

„Ale ne.“ Muž vylovil z kapsy obálku. „Jenom vám mám donést tohle.“

Justin si obálku vzal, a když uviděl pečeť, málem mu vypadla z ruky. V RUNA se při korespondenci používal papír jen výji-

mečně, ale když už k tomu došlo, používala se speciální nálepka, která garantovala bezpečnost obsahu zásilky. Byl to kovový čtvereček s modře svítícím znakem země. Jakmile rohy nálepky trochu nadzvedl, pečeť zhasla.

„Odkud to, sakra, máte?“ obořil se na příchozího.

„Já nevím. Někdo to dal Cristobalovi.“ Chlápek stál, jako by něco čekal, a Justinovi došlo, že chce dýško.

„Nemám prachy. Stavte se příští týden.“

„To jste všecky utratil za tu blondýnu, co teď vyšla?“

„Nebylo třeba.“

Justin bez dalšího slova zavřel dveře a jako náměsíčný se přesunul ke gauči, neschopen spustit oči z pečeti. Sedl si, zhluboka se nadechl a pak obálku otevřel. Byl v ní malý lístek, na kterém stálo: *Dost možná jsou na světě skutečně věci mezi nebem a zemí, které nedokážeme vysvětlit.* – CK. Pod textem byla adresa hotelu na druhé straně města a číslo pokoje. Justin cítil, jak mu vyschlo v krku. Zavřel oči. Tohle musel být nějaký trik. Nebylo možné – a po těch čtyřech letech už vůbec ne –, aby to byla pravda.

Je jen jedna možnost, jak to zjistit, řekl Magnus.

Justin otevřel oči a vyskočil z gauče. Dal si práci, aby našel suché oblečení, ale nijak zvlášť mu to nepomohlo. O pět minut a dva panáky bourbonu na kuráž později už byl venku ze dveří a mířil k hotelu označenému na lístku.

Znal ho. Patřil jedné ze starších rodin, která si zachovávala poměrně neutrální postoj. To bylo lákadlo pro hosty, kteří se nechtěli nechat probudit či dokonce postřelit během nočních přestřelek. V lobby a v baru bylo ovšem zároveň dost prostitutek a dealerů, aby se návštěva vyplatila.

Zmíněný pokoj byl ve třetím patře. Část Justinovy mysli, která byla přesvědčená, že jde o vtip nebo smrtonosnou past, zmlkla, když vyšel po schodech na chodbu a spatřil před dveřmi v po-

zoru stát gemmanské vojáky v šedohnědých uniformách. Zastavil se a uvažoval, jestli by přeci jen neměl vrátit smrtonosnou past na seznam možností, ale žádný z nich nevystřelil ani na něj nezaútočil, třebaže pohledem sledovali každý jeho pohyb. Došel až ke dveřím a tváří v tvář vojákovi zaváhal.

„Jsem Justin March. Mám schůzku s... Cornelií Kimoraovou.“ Iniciály na lístku nemohly patřit jiné osobě. Voják zdvořile přikývl a zaklepal. Kdosi uvnitř zavolal, ať vstoupí. Voják zmizel za dveřmi a za pár vteřin se vrátil a pokynul Justinovi, aby ho následoval.

Justin znovu zaváhal, ale pak vešel, připraven čelit všemu, co by na něj uvnitř mohlo čekat. Prošel kolem vojáka a našel osobu, v niž doufal, ale které se zároveň bál – Cornelií Kimoraovou, svou bývalou šéfkou, ve standardně nudných šatech a se špatně nabarvenými vlasy. Vypadala přesně jako ten den, kdy mu řekla, že jeho poslední hlášení je nepřijatelné a že jí je „líto, že to takhle muselo skončit“. Jen o pár chvil později se objevila jeho vojenská eskorta.

Byl v obýváku velkého apartmánu a ona právě vstala ze židle s úsměvem, o němž Justin s naprostou jistotou věděl, že je předstíraný.

„Justine,“ řekla. „Tak ráda vás zase vidím.“ I tohle byla lež a on jí oplatil stejnou mincí tak, že ji políbil na tvář.

„Nápodobně.“ V duchu doslova křičel tisíce otázek a musel přemoci nutkání chytit ji za paže a dožadovat se vysvětlení, proč mu zničila život. Místo toho nasadil milý výraz, jako by byli přátelé, kteří se potkali po pár měsících odloučení. Byl to stejný výraz, s nímž vyslychal členy různých kultů a zjišťoval, jak fungují uvnitř. „Jste stejně okouzlující jako vždy. Nechtěla byste na chvíli do víru velkoměsta? Rád vám to tady ukážu.“

Úsměv na rtech jí rychle ztuhl, aby mu dala najevo, že ho považuje za velmi nezábavného. „Jste pořád stejný komediant.

Sedněte si, prosím, Musíme si promluvit.“ Tady nebyl prostor pro lichotky. Bylo fajn vědět, že se nic nezměnilo. Podívala se na vojáka, který Justina pustil dovnitř. „Přiveďte ostatní.“

Justin přijal nabízenou židli, jednu ze čtyř u dřevěného stolu. Na vedlejší stěně byl velký přenosný monitor, který si sem Cornelia jistě přinesla. Justin ucítil stejnou touhu, jako když před pár okamžiky viděl Maeino ego. Monitor byl tenký a jasný, s křišťálovým obrazem, a veškerý hardware byl ukrytý uvnitř. Nebylo potřeba dalšího počítače. Panamská technologie něčemu takovému nesahala ani po kotníky. Jejich počítače připadaly Justinovi složité a neohrabané, nemluvě o tom, že byly pomalé a nespoehlivé.

Otlačení v koberci vypovídaly o tom, že stůl někdo na tohle místo zajišťující dokonalý výhled nedávno posunul. Justina napadlo, že možná uvidí prezentaci. Cornelia mu zatím nedávala jediné vodítko. Rovněž si znovu sedla, dala nohu přes nohu a tvářila se spokojeně, dokud se v záři reflektorů na scéně neobjevili „ostatní“. Musel přiznat, že byla sama sebou. V jejím chování nebylo nic nuceného, žádná předstíraná lítost nad jeho exilem ani věty typu: „To jsem ráda, že jste naživu.“ Corneli se zjevně nestávalo, že by jí její rozhodnutí nedávala spát, a ani teď nehodlala předstírat opak.

Dveře se prudce otevřely a vešel vysoký, upravený muž. Byl zhruba stejně starý jako Cornelia a šedivé vlasy už mu řídly. Když spatřil Justina, jeho tvář se rozzářila. Téměř přeběhl přes celý pokoj a Justin měl co dělat, aby stačil vstát a připravit se na srdečné podání ruky.

„Doktore Marchi! Konečně! Tak nesmírně rád vás poznávám. Nemáte tušení, co to pro mě znamená. Jsem obrovský fanoušek vaší práce.“

Zajímalo by mě které, zadumal nahlas Horatio.

Mě taky, řekl Justin.

I nyní se však Justin choval srdečně a bez předsudků. „Děkuji vám. To je od vás velmi milé, pane...?“

„Tohle je ředitel Francis Kyle, z vnitřní bezpečnosti,“ řekla Cornelia.

Vnitřní bezpečnosti, dál nic. Když vám nikdo nesvěřil žádné pododdělení, znamenalo to, že jste vysoko. Hodně vysoko. Určitě výš než Cornelia, která měla co dělat, aby svou nenávist k nadřízenému zamaskovala.

„Ne, prosím, říkejte mi Francisi. Chtěl bych, aby tohle naše malé setkání bylo co nej přátelštější.“

Aspoň někdo, pomyslel si Justin a vrhl další pohled na Corneliu. Okolnosti jejich setkání mu byly stále naprostou záhadou, ale jestli něco poznal na první pohled, pak skutečnost, že Francis tady chce být, zatímco Cornelia ne.

„Tak to bychom měli objednat nějaké pití,“ řekl mu Justin. „Určitě tu bude nějaká pokojová služba...“

Nedořekl, protože ve dveřích se objevila další osoba.

Byla to ona.

Nebyla ani nahá, ani ve fialových večerních šatech, ale nebylo pochyb, že je to Mae. Měla oblečené obyčejné modrošedé lněné kalhoty a bílé bavlněné tričko. Podle toho, jak si za chůze stahovala vlasy do copu, si je zřejmě právě dofěnovala. I make-up byl tentam, ne že by ovšem nějaký potřebovala. V tomhle sportovnějším oblečení vypadala ráznější a energičtější, ale i tak byla neskutečně nádherná.

A stejně neskutečně překvapená.

Když Justina uviděla, prudce se zastavila uprostřed pokoje. Svěsila paže podél těla a vytřeštila oči. Justin cítil, že na okamžik ztratil svou masku a má ve tváři podobný šok. Na pár vteřin měl dokonce pocit, že je schopen přijít s vlastním vysvětlením.

Je přece doprovodem gemmanského vojenského vyslance, takže možná není od věci, aby tady byla kvůli...

„Á, pretoriánka Koskinenová,“ řekl Francis a zářivě se na ni usmál. „Už jste zpátky. To je skvělé. Tohle je doktor March.“

Mae slabě přikývla a ani na okamžik z Justina nespustila oči.

Justina Francisova slova zasáhla jako facka. „Pretoriánka?“ Jeho zpomalený mozek pomalu začínal znovu pracovat a přišel se strašnou myšlenkou. „Přišla jste mě... zabít?“

Po pár dalších vteřinách se zdálo, že se i ona vzpamatovala. Její údiv zmizel a nahradil ho chladný a vyrovnaný výraz, který byl mnohem studenější, než jaké viděl Justin před pár hodinami. „Doktore Marchi,“ řekla klidně, „kdybych vás chtěla zabít, už byste byl mrtvý.“

HOŘÍCÍ MOST

Dokonce i Cornelií se ta poznámka očividně líbila, zřejmě proto, že by to ráda viděla v praxi.

„Dělá si legraci, pane Marchi,“ řekl Francis a posadil se vedle Cornelií.

Justin, který stále zkoumal Maeinu tvář, si nebyl tak úplně jistý. *Pretoriánka*. Z toho slova mu tuhla krev v žilách. Je idiot. Vždy byl nesmírně pyšný na svůj pozorovací talent a schopnost zjistit pravdu za každé situace, a to i do těch nejmenších detailů. Jak si vůbec mohl myslet, že by něčí „pomocná vědecká síla“ mohla v tak krátkém čase zneškodnit bandu hrdlořezů? V šatech a na podpatcích. Kvůli Miguelovi to všechno neviděl, ale i z pohledu na zmlácené chlapy měl automaticky vydedukovat, že něco není úplně v pořádku.

Ale ty ses na ty zmlácené chlapy nedíval, řekl Horatio.

To Justin nemohl popřít. Byl omámen alkoholem i ashem a ještě víc sjetý představou, že by mohl udělat dojem na gemmanskou ženu. Kdo by se v přítomnosti takové krásky soustředil na detaily nebo si kladl nepříjemné otázky o hrozící smrti?

Francis se několikrát na oba podíval. „Vy jste tu zprávu doručila osobně?“ zeptal se Mae. „Museli jste být na té party zhruba ve stejný čas.“

„Ne. Minuli jsme se,“ řekla.

„Něco jí určitě svedlo,“ dodal Justin s naprosto vážnou tváří.

Mae se na něj ostře podívala a on začal okamžitě uvažovat, jestli je dobrý nápad utahovat si z pretoriánky. Z Pretoriánky. Do prdele, vždyť spal s pretoriánkou. Kdo může něco takového říct? A kdo to přežil? Když si na chvíli představil všechno, čeho je asi schopna, najednou viděl pod nádherným zevnějškem vražednou zbraň. Proč mu ale lhala? Z toho, v jakém byla šoku, když ho tu uviděla, bylo jasné, že je stejně zaskočená jako on, ale Justin si už nebyl jistý ani tím. Našla ho na party a lhala o své identitě, aby se k němu dostala blíž? Byla to součást nějakého Corneliina většího plánu? Klidně taky mohli ten útok Jessupů zinscenovat schválně, aby ho Mae mohla „zachránit“. Bylo to přitažené za vlasy, ale Justin se už dávno naučit vládu RUNA nepodceňovat.

Na tohle všechno klidně zapomeň, řekl Magnus. A vzpomeň si na dohodu.

Ale já se na ni pamatuju, řekl Justin, když si uvědomil, jaké další nebezpečí z jejich opětovného setkání vyplývá. A už se jí nedotknu.

„Takže už jsme tu všichni,“ řekl Francis vesele a bez postranních úmyslů. „Dáme se do práce. Čeká nás velmi vzrušující jednání.“

Justin si znovu sedl a po několika vteřinách si neochotně sedla i Mae, ovšem co možná nejdál od něj.

Cornelia byla zjevně ráda, že má všechny zbytečné části schůzky, jako třeba představování, za sebou. Zdvořile kývla na uniformované vojáky, kteří ihned všichni odešli z pokoje. Odkáslala si a otočila se k ostatním u stolu. „Ano. Dáme se do práce. Justine... , přišla jsem dát vám šanci vrátit se do služby a stát se znovu služebníkem.“

Justinovi se téměř zastavilo srdce, ale nechtěl dát nic najevo, obzvláště když se zdálo, že je Cornelia z tohohle setkání velmi

nervózní. „V Panamě služebníky nepotřebujete. Tady se odpuštění kupuje na ulici.“

Francis se zasmál. *Je nadšený ze všeho, co řekneš*, vyzozoroval Horatio. Totéž se rozhodně nedalo říct o Cornelií, alespoň podle jejího zamračeného výrazu. „Tady ne. *Tam*.“

Nebylo třeba rozvádět, co znamená „tam“. RUNA. Jakýsi moudrý vnitřní hlas, který tentokrát neměl nic společného s havrany, ho varoval, že by měl spolknout našťvanou poznámku, která se mu drala do úst.

„Nabízíte mi zpátky moje občanství?“ zeptal se.

„Nabízíme vám zpátky vaši práci,“ objasnila mu situaci Cornelia. „Naše vlast nedává občanství jen tak někomu.“

„To ne,“ řekl Justin hořce, „ale někomu ho vzít, s tím žádný problém nemá.“

Svraštila obočí. „Tak máte zájem, nebo ne?“

Jasně, že měl sakra zájem. Měl sto chutí se hned teď zvednout a naskočit do letadla. Ale celá tahle situace byla nějaká divná a ve vzduchu bylo až příliš mnoho proměnných, než aby slepě přikývl. Dnes v noci už si dávku neopatrnosti vybral a výsledek byl, že skončil v posteli s nebezpečnou ženou.

„Proč?“ zeptal se. „Proč teď? Máte stovky natěšených absolventů schopných dělat všechno, co jsem dělával já, za míň peněz a s mnohem větším nadšením.“

„Někteří lidé,“ řekla Cornelia tak, aby bylo jasné, že ona k nim nepatří, „mají pocit, že máte jistou kvalifikaci, která z vás dělá dokonalého člověka pro tuhle konkrétní práci. Ale dokud neuslyším váš souhlas, že se vrátíte, nemůžu vám nic víc říct.“

Francis vypadal, že samým vzrušením vybuchne. „No tak, Corneliie, dejte mu tu nabídku.“

Ušklíbla se, aby dala najevo, že se jí ani trochu nelíbí, jak jí přerušil dokonale naplánovaný projev, ale pak vytáhla ego a řekla

do něj: „Ukaž nabídku pro Justina Marche.“ Následně podala zařízení Justinovi.

Na okamžik ho uchvátilo více samotné ego než to, co bylo na displeji, tak vzrušený byl z možnosti držet ho v ruce. Bylo menší a lehčí než to, co měl, když odjížděl, a taky hlasové příkazy zjevně fungovaly mnohem lépe. Uvědomil si, jakou má neuvěřitelnou šanci nechat se znovu obklopit podobnými technologiemi, a soustředil se na displej, na němž byla popsána velmi štedrá nabídka na zaměstnání. Její součástí byl mnohem vyšší plat, než kdysi měl, ale také spousta bonusů, jako například „luxusní ubytování“ ve Vancouveru. V nabídce se rovněž psalo, že se vrátí s vízem na dobu neurčitou, což ho nijak neuklidňovalo.

„Kam až máte povolení jít?“ zeptal se Justin a vrátil ego Cornelií.

„Prosím?“ zeptala se.

„Tohle je nabídka. Přijela jste vyjednávat, což znamená, že máte jistý manévrovací prostor. Chci maximální výši platu, který vám vnitřní bezpečnost dovolila mi dát.“

Corneliin vzdorovitý výraz a zdráhavé přikývnutí mu prozradilo dvě věci. První byla jistota, že nabídka je skutečná, že ho opravdu chtějí zpátky, a to hodně. Což ho přivedlo k druhému závěru, že má větší moc, než mu je Cornelia ochotna přiznat.

„Dobře,“ řekla. „Takže domluveno?“

„Ne. Jestli se mám vrátit do akce, chci pár dalších věcí.“

Nikdo nic neříkal. Zjevně byli naprosto zaskočení skutečností, že před nimi nepadl na kolena a neprosil, aby ho vzali zpátky. Taky žasl.

„Chci pár věcí pro svou sestru.“

„Pro vaši... sestru?“ Cornelií ten požadavek tak vyrazil dech, že se zapomněla chovat arogantně.

„Hádám, že je pořád v Anchorage. Dostaňte ji odtamtud, přivezte ji do Vancouveru a zařídte jí stejné bydlení jako mně. Někde na předměstí.“

Čím déle Justin mluvil, tím silněji vnímal dynamiku celé skupiny i roli každého jejího člena. Francis měl díky svému postavení bezpochyby největší pravomoci, ale vyjednáváním byla pověřena Cornelia. Soudě podle toho, že se Francis zatím nezapojoval, nebyl žádný z Justinových požadavků přestřelený. Koneckonců jestli jsou skutečně ochotni utratit za něj tolik peněz, transport jedné ženy s dítětem navíc už není takový rozdíl. Mae se dařilo zachovávat tvář hráče pokeru, ale vše sledovala tak bedlivě, že bylo zjevné, že není do podmínek vyjednávání ani trochu zasvěcena. Možná ji s sebou vzali skutečně jen kvůli bezpečnosti. Nebo má rozkaz ho zabít, kdyby odmítl.

„Dobře,“ opakovala Cornelia. „Postaráme se o vaši sestru. A teď...“

„Ještě jednu věc,“ skočil jí do řeči Justin. Teď už dokonce i nekonečně shovívavý Francis užasle zvedl obočí nad jeho troufalostí. Bylo ovšem načase zjistit, jak moc chce RUNA svého služebníka zpět.

Opatrně, řekl Horatio. I oni mají své hranice.

Já vím. Ale na tohle se musím zeptat, to je ti snad jasné.

„Jde ještě o pár lidí..., o jednu rodinu. Chci pro ně víza. Ten chlápek měl s námi obchodní styky, takže by to neměl být takový problém.“

„Vy chcete, abychom do RUNA vzali nějakou panamskou rodinku?“ zeptala se Cornelia nevěřícně.

„Jo. Je jich jenom...“ Justin začal počítat na prstech. „Jeden... dva... tu asi musíme vzít taky. A asi i tchyni s tchánem. Devět. Devět jich je.“

„Ne.“ Cornelia neváhala ani okamžik. „Devět Panamců nebereme ani náhodou.“

Justin jako by ji neslyšel a tázavě se obrátil na Francise, neboť předpokládal, že tohle už musí posvětit on. Ve tváři postaršího muže četl vnitřní konflikt. Bylo pro něj zjevně těžké něco Justinovi odepřít, ale přesně jak říkal Horatio, i oni měli své hranice.

„Je mi líto,“ řekl Francis. „Tolik víz udělit nemůžeme, pokud to ovšem nejsou odpůrci režimu s nějakými zásadními informacemi o panamské vládě. Což, hádám, nejsou.“

Měl pravdu. Panama nebyla na radaru víc než malá tečka, která nestála RUNA za námahu, a neměla ani dost stabilní vládu, aby ji bylo třeba nechat sledovat. Justin věděl, že tohle asi nevyjde, ale i tak z toho byl smutný. *Slíbil jsem mu to*, pomyslel si. *Slíbil jsem Sergiovi, že to zařídím.* V tu chvíli ho něco napadlo.

„A co jedno? Jedno vízum byste sehnal? Studentské. To nikomu nic neudělá.“

„Vy si s sebou chcete vzít nějakého kluka?“ zeptala se Cornelia.

„Holku,“ opravil ji. „Tessa... ehm, Teresa Cruzová. Je jí šestnáct. Fakt génius.“

„Šestnáct roků?“ Cornelia nedokázala skrýt v hlase drsné obvinění.

„Ale to ne,“ vyštěkl na ni Justin a na okamžik se přestal ovládat. „Je pro mě skoro jako druhá sestra, až na to, že do mě pořád neryje jako ta pravá.“ Místo odpovědi se mu dostalo pouze mlčení, takže zkusil přitlačit na pilu. „Ale no tak, o nic nejde. Jedno blbé vízum. Každý rok jich studentům přece rozdají spoustu. Udělejte to pro mě, a jsem váš.“

Trochu zalitoval volby slov v poslední větě, ale teď už s tím nic neudělá. Rozehrál svou partii. Jestli to vyjde, bude mít zpátky svůj bývalý život. Samozřejmě tu byla ještě maličkost spočívající

v tom, že neměl tušení, proč ho chtějí. Ani trochu ovšem nepochyboval, že to bude stát za všechno, co dostane.

„Domluveno,“ řekl Francis rozhodně. „Zařídím to.“ Podal Justinovi ruku. Ten váhal jen zlomek sekundy a pak ji přijal.

Cornelia aktualizovala data v souboru, aby obsahoval všechny dohodnuté detaily, a pak nechala Justinovi displej podepsat. Společně se všemi bonusy smlouva bezpochyby obsahovala také spoustu možných pokut a trestů pro případ, že by Justin nedodržel podmínky, mezi nimi jistě vězení či návrat do exilu. Stejně okamžitě podepsal a měl co dělat, aby se mu netřásla ruka.

Vrací se domů. Jak se to stalo? Jak mohla noc, která začala výstupem s panamskou ženou a vínem na košili, skončit tím, že se s velkou slávou vrátí do své rodné země?

Nenech se moc unést, řekl Horatio. Ještě tam nejsi.

A nezapomeň na všechno ostatní, co se dneska v noci stalo, řekl Magnus téměř uraženě.

Justin zvedl oči k Mae. Ne, na tuhle část noci rozhodně nezapomněl.

Přestože se Cornelia netvářila nadšeně, když Justinovi oznámila, že je přijat zpátky, teď uprostřed papírování byla jako vyměněná. Byla zase jeho nadřizená, což znamenalo, že mu může dát najevo, kdo je tady pán, a taky že má konečně zase právo chovat se nadřazeně. Francis byl nadšený a vypadalo to, že se chystá založit fanclub Justina Marche.

Mae zůstávala hádankou. Stále se jí dařilo držet neutrální výraz, což u člověka, který prošel kastářskou výchovou a pretořiánským výcvikem, nemohlo překvapit. Řeč těla ji ovšem zrazovala, obzvláště když Cornelia přešla k podstatě věci a chystala se Justinovi vysvětlit, v čem spočívá důvod jeho návratu. Mae se předklonila, aby viděla na monitor, a uvnitř musela hořet zvědavostí.

Ona vůbec neví, proč tu je, pomyslel si. A stejně tak neví, proč tu jsem já. Je možné, že všechno, co se prve stalo, byla opravdu shoda náhod, ne součást nějakého většího plánu. Možná.

„Tak. Když teď máme všechny nepříjemnosti za sebou, asi si říkáte, proč vás chceme zpátky,“ řekla Cornelia.

„Říkal jsem si, že jste prostě došli k názoru, že jsem se polepšil,“ řekl vesele. Možná by měl být pokornější, ale jeho euforie z té náhlé změny štěstí byla jednoduše příliš silná.

„Ne,“ řekla naprosto vážně. „Tomu bych neuvěřila ani na okamžik. Což je jeden z důvodů pro toto zcela neortodoxní rozhodnutí.“

Justinovo nadšení poněkud pohaslo. Ještě není všechno odpuštěno.

„Tak,“ pokračovala Cornelia, „jsem si jistá, že jste registroval zprávy o vraždách patricijů. Nikdo nevysílá nic jiného.“ Odmlčela se a pak se nuceně zasmála, což mělo znít, jako že se cítí trapně. „Ale jistě, že o nich nevíte. Gemmanské zprávy se asi do Panamy nedostanou, že?“

„Záleží, v jaké kondici jsou poštovní holubi,“ odpověděl.

Cornelia ani nemrkla, ale Justin koutkem oka zachytil, jak se na Maeiných rtech mihl úsměv. Rychle ho dostala pod kontrolu, neboť si očividně vzpomněla, že je vlastně našťvaná. Vzápětí už měla zase svou neutrální masku.

„Zobraz záznamy o vraždách patricijů,“ přikázala Cornelia obrazovce.

Obrazovka se rozsvítila a objevil se seznam pěti tučně zvýrazněných jmen. Pod každým z nich se pak nacházely čtyři odrážky: věk, název kasty, místo smrti a datum smrti. Justin najednou zapomněl na Corneliino chování i na podivné okolnosti provázející jeho návrat domů. Při pohledu na seznam a údaje naskočil do režimu, v němž už nebyl hodně dlouho. Jeho mozek se oka-

mžitě snažil najít v získaných informacích nějaký smysl. Ve všem na tomhle světě se dá najít nějaký vzorec, a on začal dělat první závěry, aniž by znal pozadí celé události.

Každá osoba náležela k jiné kasti. Na seznamu se nacházeli příslušníci Erinyjců, Lakotů, Nordů, Velšanů a Nipponců. Všem bylo dvacet sedm nebo dvacet osm a ke všem vraždám došlo na území příslušné kasty. Data vražd zahrnovala období posledních šesti měsíců, přičemž poslední z nich byla jen pár dní stará.

„Všechny vraždy velmi intenzívně sledují média,“ řekla Cornelia. „I když oběti jsou různých národností, mají několik styčných bodů, které nás přivedly k závěru, že pachatelem je jedna osoba. Zřejmý je především věk obětí a také povaha smrti.“

„Což znamená...?“

„Že byli probodnuti stříbrnou dýkou přímo do srdce. Za úplňku. Velmi brutálně.“ Znělo to téměř, *téměř*, jako by Cornelia měla nějaké emoce. „Zatím vítězí teorie, že za vším stojí nějaký plebejec s antipatricijským postojem.“

„Očividně,“ řekl Justin. Předklonil se a opřel lokty o stůl, ale ani na chvíli nespustil oči z monitoru. Konečně měl něco skutečného, na čem mohl znovu vyzkoušet sílu svého mozku. „Plebejec s pozoruhodnými pravomocemi, protože všechny vraždy se staly na výsostném území dané kasty.“ Jednotlivé kasty si své hranice velmi bedlivě střežily. Volně se pohybovat mohli jen federální představitelé a pár dalších patricijů s omezenými návštěvnickými vízy. Průměrní plebejci mohli na území kasty vstoupit jen se speciálním povolením, jakým bylo placené pozvání od přítele nebo obchodního partnera.

Cornelia jen neurčitě zamručela. Mohlo to znamenat, že na ni udělal dojem, ale také že ji zklamal. „Stejně pozoruhodné je, že ke všem vraždám došlo doma nebo v kanceláři, přičemž budovy

nevykazovaly známky násilnéhovniknutí a navíc byly zamčené zevnitř.“

„Takže vrahy někdo pozval. Nebo jsou chytřejší, než si myslíte.“ Justin si v duchu procházel různé možnosti. „Asi hledáte nějakého poslíčka, plebejce, který měl důvod navštívit zástupce všech těch kast. Navíc někoho dost silného, aby zvládl snadno manipulovat takovou dýkou, takže asi muže.“

„Ano,“ řekla Cornelia. „Ke stejnému závěru došla i policie.“

Konečně se Justin otočil zpátky k ní. „A co s tím mám teda společného já? Tohle je záležitost policie a ta už zjevně přišla na to, co já. Asi ne tak rychle, ale nakonec ano.“

„Vy s tím máte společného to,“ řekla Cornelia a zcela přešla jeho sebechválu, „že na soudním identifikovali vražednou zbraň jako ručně kovanou dýku ze starožitné slitiny stříbra, což je velmi neobvyklá volba. Celá záležitost by mohla mít rituální nebo spirituální motivy. K čemuž jistě přispívá i fakt, že k vraždám došlo za úplňku.“

„A proto jste se do toho vložili. Vy si myslíte, že za tím stojí nějaká náboženská skupina.“ Nebylo by to poprvé, kdy by náboženství bylo úzce spjato se zločinem. Služebníci pak museli spolupracovat s policejními složkami. „Ale pořád ještě je to práce, jakou by zvládl jakýkoli služebník.“

Ted' to přijde, řekl Magnus.

Francis, který se zubil od ucha k uchu, už to skutečně nevydržel. „Máme ještě jeden důkaz! A ten jako by byl dělaný přímo pro vás na míru. Nikdo jiný není schopen ho vyhodnotit.“

Cornelia se nad takovým nadšením zamračila. „Většina obětí měla venku i uvnitř bezpečnostní kamery. Všechny byly vyřazeny z provozu, takže nemáme jediný záznam, až na jednu výjimku. Poslední oběť, ta Erinyjka, měla tajnou kameru, která nebyla napojená na zbytek okruhu. Asi nevěřila uklízečkám. Myslela si, že jí kradou šperky.“

„O tom jsem nic neslyšela,“ řekla Mae, která nyní promluvila úplně poprvé.

„Tohle se do zpráv nedostalo,“ vysvětlil jí Francis. „Je to až moc neuvěřitelné.“

„Pust' záznam Madigan,“ řekla Cornelia monitoru.

Okamžitě se spustilo video. Kamera byla zjevně připevněna v rohu u stropu a snímala přepychově zařízenou ložnici. Tmavá okna naznačovala, že byla noc. Do záběru se dostala rusovlasá žena a na chvíli se zastavila před zrcadlem na toaletním stolku. Pak se zula a začala si sundávat náušnice, stříbrné kruhy spletené v keltském stylu. Právě přešla k podobně stylizovanému náhrdelníku s malým ptáčkem, když se přes obrazovku směrem zprava mihl temný stín. Všechno se vzápětí seběhlo během pár vteřin. Onen stín neměl žádný tvar. Vypadal prostě jako oblak kouře, až na to, že kouř se nemohl tak rychle pohybovat. Když se černá masa dostala až k ženě, nabrala najednou lidské obrysy. Jeden rychlý pohyb paže, ta se napřáhla a bodla ženu do hrudi. Oběť otevřela ústa. Černá postava zmizela z obrazu snad ještě dříve, než žena dopadla na zem.

Justin vyskočil na nohy. „Co to bylo?“

„To právě potřebujeme, abyste zjistil,“ řekla Cornelia,

„Tak mi to ukažte znovu,“ přikázal jí.

Cornelia záznam ještě jednou pustila normální rychlostí a pak ho zpomalila.

„Znovu,“ řekl Justin. To už mezitím přešel až k obrazovce. Když chtěl video vidět popáté, Cornelia odmítla.

„Můžete se dívat, kolikrát chcete, bude to vypadat pořád stejně.“

„Je to trik,“ řekl. „Je to nachystané.“

„Zkoumali to naši nejlepší lidé,“ vysvětloval Francis, který si vše zjevně užíval. „Ani stopa po nějakých úpravách. A vzhledem k typu kamery by jakákoli změna byla okamžitě vidět.“

„Tak to asi nebyli ti nejlepší.“ Justin se nakonec vrátil na židli. „Dejte mi kopii. Mám chlápka – teda budu ho mít, až se vrátím – a ten zjistí, co s tím videem kdo udělal, za pět minut.“

„Klidně si to nechejte prozkoumat, jak chcete,“ řekla Cornelia odměřeně. „A buďte si jistý, že bych si nic nepřála víc než odhalit tenhle podvod.“

„Jestli je to podvod,“ řekl Francis a očička mu stále zářila. Když se na něj Mae otočila, měla ve tváři nefalšovaný zmatek. „A co jiného by to asi bylo?“

Cornelia pokračovala dál, jako by Mae nic neřekla. „Zatímco si budete nechávat analyzovat to video, budete mít volnou ruku a samozřejmě všechny dostupné prostředky, abyste mohl vyšetřovat ty vraždy a snad pomoci odhalit skupinu, která je za ně odpovědná.“

„A právě *vaše* expertiza by mohla být tím, co celý případ konečně rozlouskne,“ dodal Francis s významným pohledem

V tu chvíli Justin pochopil. Pochopil, proč ho chtějí zpátky, ale také proč mají Cornelia s Francisem tak rozdílný pohled na celý případ i na jeho účast. Francis skutečně věřil, že jim má Justin co nabídnout. Člověk v jeho postavení by totiž měl být oprávněn přecíst si to poslední, nebezpečné hlášení, které Justin podal, a něco v něm ho zřejmě zaujalo. Zároveň se jistě doslechl o druhém, neoficiálním hlášení, o věcech, které se v nejvyšších kruzích šířily jen šeptem a které Justin odmítl dát na papír. O hlášení, které ho nakonec dostalo sem.

Ví, co jsi viděl, řekl Magnus.

Vsadil bych se, že by tě nikdy nenapadlo, že se to takhle vyvrbí, žasl Horatio.

Ne, to Justina skutečně ani ve snu nenapadlo. Zároveň mu došlo, že mu ani jeden z nich zatím neřekl, jakou konkrétní expertizu od něj chtějí. Mae taky zjevně nehodlali do ničeho za-

světít a jemu to znovu připomnělo, že Mae neví, proč tady vlastně je.

„Kolik budete potřebovat vědět o mých metodách?“ zeptal se opatrně. Už totiž přesně věděl, s kým bude potřebovat mluvit, a že to bude muset být mimo záznam.

Cornelia s Francisem si vyměnili pohledy ve vzácném okamžiku vzájemné solidarity. „Potřebujeme, aby se vše vyřešilo co možná nejdříve,“ řekla Cornelia. „Ten případ na sebe poutá příliš velkou pozornost a začíná způsobovat paniku. Jestli se začne říkat, že za vším stojí nějaká sekta, bude ohroženo vše, na čem naše země stojí.“

„Takže,“ řekl Justin, který četl mezi řádky, „výsledek je důležitější než metody.“

Odpovědí mu bylo mlčení a Cornelia vzápětí změnila téma na logistiku. Popsala mu, co má čekat, až se vrátí do Vancouveru. Justin poslouchal jen na půl ucha. *Vancouver. Jedu do Vancouveru!* Byl by v extázi, i kdyby se vracel do nejchudšího města v RUNA, a což teprve, když bude bydlet v nádherném hlavním městě.

„Pro vás samotného asi vyšetřování nebude znamenat žádné nebezpečí.“ Justin si nemohl být jistý, ale připadalo mu, že je Cornelia z téhle skutečnosti téměř zklamaná. „Ale člověk nikdy neví, co od těch fanatiků čekat. A protože by mohli mít, řekněme, nechuť spolupracovat, máme pocit, že byste měl dostat lepší ochranu, než je obvyklé.“

„Po tom, co se mě jedna skupina pokusila upálit, nemám s lepší ochranou problém,“ řekl jí. „Dejte mi, kolik lidí uznáte za vhodné.“

Cornelia zavrtěla hlavou. „Jsem si jistá, že pretoriánka Koskinenová bude víc než dost.“

„Cože?“ zeptali se Justin a Mae prakticky jednohlasně.

„Generál Gan vám nevysvětlil podstatu vašeho úkolu?“ zeptala se Cornelia s nefalšovaným údivem.

„Ne,“ odpověděla Mae a zjevně se snažila zamaskovat vlastní překvapení. „Řekl mi jenom, že vás mám doprovodit sem.“

„Za což jsme vám neskonale vděční, drahoušku.“ Francis se na ni usmál, jako by byla jeho milovaná vnučka. „A teď budete dělat ochranku doktoru Marchovi, zatímco on se bude snažit plnit svůj úkol.“

„Ochranku,“ řekla Mae odevzdaně. „Bude ze mě ochranka.“

Pro Valkýru to asi bude nuda, řekl Magnus. Jestli ji budeš chtít znovu do postele, stačí naštvat někoho nebezpečného. Bude ti vděčná, že se mohla zabavit.

„Mít u sebe patricijku se taky může hodit,“ dodal Francis. „Až budete cestovat na jednotlivá výsostná území, mohlo by se vám dostat poněkud přátelštějšího přivítání. Však víte, jací jsou – bez urážky.“

„V pořádku,“ zamručela Mae. Stále ještě ovšem byla jako omráčená a Justinovi to dávalo smysl. Zároveň to snižovalo pravděpodobnost, že by jejím úkolem mohlo být ho zabít. „Víte, na jak dlouho jsem k němu přidělena?“

Cornelia vypadala skutečně otrávená z toho, že tahle schůzka pokračuje i poté, co si všichni předali potřebné informace. „Potřebujeme mít vše vyřešené maximálně do čtyř týdnů.“

„Proč do čtyř týdnů?“ zeptala se Mae.

„Do příštího úplňku,“ řekl Justin. Jeho nadšení se právě roztráštilo o zem.

„Je chytrý,“ zazubil se Francis.

Cornelia zvedla oči v sloup. „Ano. Neuvěřitelně.“

„A co se stane, když to do čtyř týdnů nerozlousknu?“ zeptal se Justin tiše.

Upřela na něj ledově chladný pohled. „No tak, nebudeme přece stahovat kalhoty, když brod je ještě daleko, ne?“

Justin se pokusil o úsměv, ale nemohl se zbavit dojmu, že onen brod bude zřejmě plný krokodýlů.